

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.29/2025/19.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. szeptember 12. napján megtartott nyilvános ülésen alapján meghozta és 2025. szeptember 17. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette és más bűncselekmények miatt vádlott1 rendőr törzssászlós I. rendű vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa 2025. január 23. napján kihirdetett Kb.I.84/2023/62. számú ítéletét megváltoztatja.

vádlt2 volt címzetes rendőr főtörzsőrmester II. rendű vádlottal szemben 2 rendbeli hivatali visszaélés büntette [Btk. 305. § c) pont] és vádlott3 volt rendőr zászlós III. rendű vádlottal szemben hivatali visszaélés büntette [Btk. 305. § c) pont] miatt folyamatban lévő büntetőeljárást megszünteti.

vádlt1 rendőr törzssászlós I. rendű vádlott hivatali visszaélés büntetteként értékelt cselekményét 3 rendbeli, a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző bántalmazás hivatalos eljárásban büntettének, míg a bűnpártolás büntetteként értékelt cselekményét a Btk. 452. § (1) bekezdés a) pontja szerinti előjárói intézkedés elmulasztása vétségének minősíti.

vádlt2 volt címzetes rendőr főtörzsőrmester II. rendű vádlott vagyon elleni bűncselekményét a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő lopás vétségének minősíti.

vádlt3 volt rendőr zászlós III. rendű vádlott vagyon elleni bűncselekményét a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő lopás vétségének, míg a bűnpártolás büntetteként értékelt cselekményét a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő szolgálatban kötelességszegés büntettének minősíti.

vádlott⁴ rendőr törzszászlós IV. rendű vádlott bűnpártolás büntetteként értékelt cselekményét a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő szolgálatban kötelességszegés büntettének minősíti.

vádlott⁵ rendőr főtörzsőrmester V. rendű vádlott bűnpártolás büntetteként értékelt cselekményét a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő szolgálatban kötelességszegés büntettének minősíti.

vádlott⁶ volt rendőr őrmester VI. rendű vádlott vagyon elleni bűncselekményét a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő lopás vétségének, míg a bűnpártolás büntetteként értékelt cselekményét a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő szolgálatban kötelességszegés büntettének minősíti.

vádlott⁷ volt rendőr törzszászlós VII. rendű vádlott vagyon elleni bűncselekményét a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett lopás vétségének minősíti.

vádlott⁸ volt rendőr főtörzsőrmester VIII. rendű vádlott bűnpártolás büntetteként értékelt cselekményét a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő szolgálatban kötelességszegés büntettének minősíti.

vádlott¹ rendőr törzszászlós I. rendű vádlottal szemben kiszabott büntetést 400 (négy száz) napi tétel, napi tételenként 2000 (kettő ezer) forint pénzbüntetésre, míg a rendfokozatban visszavetés katonai mellékbüntetést 1 (egy) évre enyhíti.

vádlott² volt címzetes rendőr főtörzsőrmester II. rendű vádlott szabadságvesztését és pénzbüntetését 400 (négy száz) napi tétel, napi tételenként 2000 (kettő ezer) forint pénzbüntetésre enyhíti.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzi.

vádlott³ volt rendőr zászlós III. rendű vádlott szabadságvesztését és pénzbüntetését 300 (három száz) napi tétel, napi tételenként 2000 (kettő ezer) forint pénzbüntetésre enyhíti.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzi.

vádlott4 rendőr törzssászlós IV. rendű vádlottal szemben kiszabott büntetést 200 (kettőszáz) napi tétel, napi tételenként 2000 (kettőezer) forint pénzbüntetésre enyhíti.

A rendfokozatban visszavetés katonai mellékbüntetésre vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzi.

vádlott5 rendőr főtörzsőrmester V. rendű vádlottal szemben kiszabott büntetést 200 (kettőszáz) napi tétel, napi tételenként 2000 (kettőezer) forint pénzbüntetésre enyhíti.

A rendfokozatban visszavetés katonai mellékbüntetésre vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzi.

A vádlott6 volt rendőr őrmester VI. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést és pénzbüntetést 300 (háromszáz) napi tétel, napi tételenként 2000 (kettőezer) forint pénzbüntetésre enyhíti.

vádlott7 volt rendőr törzssászlós VII. rendű és vádlott8 volt rendőr főtörzsőrmester VIII. rendű vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést 1-1 (egy-egy) év próbára bocsátás intézkedésre enyhíti.

vádlott2 volt címzetes rendőr főtörzsőrmester II. rendű vádlott esetében 17 (tizenhét) nap és vádlott6 volt rendőr őrmester VI. rendű vádlott esetében 2 (kettő) nap előzetes fogvatartásban töltött időt a pénzbüntetés tartamába beszámítja, ekként II. rendű vádlott tekintetében 34.000 (harmincnégyezer), VI. rendű vádlott tekintetében 4000 (négyezer) forint pénzbüntetést lerovottnak tekint.

vádlott1 rendőr törzssászlós I. rendű vádlottal szemben kiszabott 800.000 (nyolcszázezer) forint, vádlott2 volt címzetes rendőr főtörzsőrmester II. rendű vádlott esetében fennmaradó 766.000 (hétszázhatvanhatezer) forint, vádlott3 volt rendőr zászlós III. rendű vádlottal szemben kiszabott 600.000 (hatszázézer) forint, vádlott4 rendőr törzssászlós IV. rendű vádlottal szemben kiszabott 400.000 (négy százezer) forint, vádlott5 rendőr főtörzsőrmester V. rendű vádlottal szemben kiszabott 400.000 (négy százezer) forint, vádlott6 volt rendőr őrmester VI. rendű vádlott esetében fennmaradó 596.000 (ötszázkilencvenhatezer) forint pénzbüntetést meg nem fizetés esetén fogházbüntetésre kell átváltoztatni. Ebben az esetben egynapi tétel összegének helyébe egynapi szabadságvesztés lép.

vádlott1 rendőr törzszászlós I. rendű, vádlott2 volt címzetes rendőr főtörzsőrmester II. rendű, vádlott3 volt rendőr zászlós III. rendű, vádlott4 rendőr törzszászlós IV. rendű, vádlott5 rendőr főtörzsőrmester V. rendű, vádlott6 volt rendőr őrmester VI. rendű vádlottak részére egységesen 4 (négy) havi részletfizetést engedélyez.

Az egy havi részlet összege az I. rendű vádlott esetében 200.000 (kettőszázezer) forint, a II. rendű vádlott esetében 200.000 (kettőszázezer) forint, a III. rendű vádlott esetében 150.000 (százötvenezer) forint, a IV. rendű vádlott esetében 100.000 (százezer) forint, az V. rendű vádlott esetében 100.000 (százezer) forint, a VI. rendű vádlott esetében 150.000 (százötvenezer) forint, azzal, hogy a II. és VI. rendű vádlottak esetében az első havi részlet csökken a beszámítás folytán lerovott összeggel, így az a II. rendű vádlott esetében 166.000 (százhatvanhatezer) forint, míg a VI. rendű vádlott esetében 146.000 (száznegyvenhatezer) forint.

Az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből vádlott2 volt címzetes rendőr főtörzsőrmester II. rendű és vádlott6 volt rendőr őrmester VI. rendű vádlottakat egyetemlegesen kötelezi 33.400 (harmincháromezer-négyszáz) forint, valamint a vádlott3 volt rendőr zászlós III. rendű és vádlott7 volt rendőr törzszászlós VII. rendű vádlottat szintén egyetemlegesen kötelezi 33.400 (harmincháromezer-négyszáz) forint bűnügyi költség megfizetésére. Ezen túlmenően vádlott1 rendőr törzszászlós I. rendű, vádlott2 volt címzetes rendőr főtörzsőrmester II. rendű, vádlott3 volt rendőr zászlós III. rendű, vádlott4 rendőr törzszászlós IV. rendű, vádlott5 rendőr főtörzsőrmester V. rendű, vádlott6 volt rendőr őrmester VI. rendű és vádlott8 volt rendőr főtörzsőrmester VIII. rendű vádlottakat egyetemlegesen kötelezi 263.450 (kettőszázhatvanháromezer-négyszázötven) forint bűnügyi költség megfizetésére.

vádlott7 volt rendőr törzszászlós VII. rendű vádlottat önállóan 33.350 (harmincháromezer-háromszázötven) forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét vádlott1 rendőr törzszászlós I. rendű, vádlott2 volt címzetes rendőr főtörzsőrmester II. rendű, vádlott3 volt rendőr zászlós III. rendű, vádlott4 rendőr törzszászlós IV. rendű, vádlott5 rendőr főtörzsőrmester V. rendű, vádlott6 volt rendőr őrmester VI. rendű, vádlott7 volt rendőr törzszászlós VII. rendű és vádlott8 volt rendőr főtörzsőrmester VIII. rendű vádlott tekintetében helybenhagyja azzal, hogy az eljárás során lefoglalt tárgyakat a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.729/2023. szám alatt kezelik, továbbá azzal, hogy vádlott1 rendőr törzszászlós I. rendű vádlott tartózkodási helye: cím3 szám, illetve vádlott6 volt rendőr őrmester VI. rendű vádlott tartózkodási helye: cím4

A másodfokú eljárás során felmerült 28.892 (huszonnyolcezer-nyolcszázkilencvenkettő) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s

[1] A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2025. január 23. napján kihirdetett Kb.I.84/2023/62. számú ítéletével vádlott1 rendőr törzssászlós I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 305. § c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetében és a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő bűnpártolás büntetében, ezért – halmazati büntetésül – 400 napi tétel, napi tételenként 3.000 forint, összesen 1.200.000 forint pénzbüntetésre és 2 év rendfokozatban visszavetésre ítélte. vádlott2 volt címzetes rendőr főtörzsőrmester II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b) pont ba) alpont szerint minősülő lopás büntetében, a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző bántalmazás hivatalos eljárásban büntetében és 2 rb. a Btk. 305. § c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetében, ezért – halmazati büntetésül 1 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, 2 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre és 100 napi tétel, napi tételenként 3.000 forint, összesen 300.000 forint pénzbüntetésre ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a II. rendű vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, valamint az előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította. vádlott3 volt rendőr zászlós III. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő bűnpártolás büntetében, a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b) pont ba) alpontja szerint minősülő lopás büntetében és a Btk. 305. § c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetében, ezért halmazati büntetésül 1 év börtön fokozatú szabadságvesztésre, 2 év közügyektől eltiltásra és 100 napi tétel napi tételenként 3.000 forint, összesen 300.000 forint pénzbüntetésre ítélte, azzal, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. vádlott4 rendőr törzssászlós IV. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő bűnpártolás büntetében, ezért 200 napi tétel, napi tételenként 3.000 forint, összesen 600.000 forint pénzbüntetésre és 2 évre rendfokozatban visszavetésre ítélte. vádlott5 rendőr főtörzsőrmester V. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő bűnpártolás büntetében, ezért 200 napi tétel napi tételenként 3.000 forint, összesen 600.000 forint pénzbüntetésre és 2 évre rendfokozatban visszavetésre ítélte. vádlott6 volt rendőr őrmester VI. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b) pont ba) alpontja szerint minősülő, bűnsegédként elkövetett lopás büntetében és a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő bűnpártolás büntetében, ezért – halmazati büntetésül – 1 év börtön fokozatú szabadságvesztésre és 100 napi tétel napi tételenként 3.000 forint, összesen 300.000 forint pénzbüntetésre ítélte, de a szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette azzal, hogy végrehajtás elrendelése esetén a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, továbbá az előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította. vádlott7 volt rendőr zászlós VII. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés b) pont ba) alpontja szerint minősülő, bűnsegédként elkövetett lopás büntetében, ezért 200 napi tétel napi tételenként 3.000 forint, összesen 600.000 forint pénzbüntetésre ítélte. vádlott8 volt rendőr főtörzsőrmester VIII. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző, de a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő bűnpártolás büntetében, ezért 150 napi tétel napi tételenként 3.000 forint, összesen 450.000 forint pénzbüntetésre ítélte. A katonai tanács az I. rendű vádlott részére 16 havi, a II. rendű vádlott részére 4 havi a III. rendű vádlott részére 4 havi a IV. rendű vádlott részére 8 havi az V. rendű vádlott részére 8 havi a VI. rendű vádlott részére 4 havi a

VII. rendű vádlott részére 8 havi, míg a VIII. rendű vádlott részére 6 havi részletfizetést engedélyezett a pénzbüntetés megfizetésére, és rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése, illetve az egy havi részlet megfizetésének elmulasztása esetére a szabadságvesztésre történő átváltoztatásra. A törvényszék rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt, összesen 7 darab alumínium létra lefoglalásáról, és a megyei Vármegyei Rendőrkapitányság részére történő kiadásáról. Az elsőfokú bíróság az I. rendű vádlottat 50.400 forint a III. rendű vádlottat 21.600 forint a IV. rendű vádlottat 265.248 forint, a VI. rendű vádlottat 50.400 forint, a VII. rendű vádlottat 33.000 forint, míg valamennyi vádlottat egyetemlegesen 407.073 forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte, megállapítva, hogy az ezen felül felmerült 36.648 forint költséget az állam viseli.

[2] A tárgyaláson az ügyész a nyilatkozattételre három munkanap gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be az I. rendű vádlott terhére súlyosításért, az I. vádpont vonatkozásában a Btk. 305. § c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntette helyett 3 rendbeli, a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő hivatalos eljárásban csoportosan elkövetett bántalmazás büntettének elkövetése miatti bűnösség megállapítása, a II/ 3. vádpont vonatkozásában a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő hivatalos személy által hivatalos eljárása során elkövetett bűnpártolás büntettének társtetteskénti elkövetői alakzatként minősítése, továbbá a kiszabott pénzbüntetés helyett végrehajtásában felfüggesztett börtön fokozatú szabadságvesztésre, emellett pénzbüntetésre és rendfokozatban visszavetés helyett lefokozás katonai büntetésre ítéltése végett .

[3] A II. rendű vádlott javára téves minősítés miatt a 2 rb. a Btk. 305. § c) pontjában történő bűnösség megállapításának mellőzése, továbbá a kiszabott büntetés enyhítéséért, a szabadságvesztés büntetés felfüggesztése és lefokozás katonai büntetésre ítéltése érdekében fellebbezett.

[4] A III. rendű vádlott terhére súlyosítás végett, bűnösségének a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő hivatalos személy által hivatalos eljárása során elkövetett bűnpártolás büntette helyett 3 rendbeli, a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő hivatalos eljárásban csoportosan, bűnsegédként elkövetett bántalmazás büntettében történő bűnösség megállapítása, továbbá a Btk. 305. § c) pontjában történő bűnösség megállapításának mellőzése végett, valamint a kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés helyett pénzbüntetésre és lefokozás katonai büntetésre ítéltése érdekében fellebbezett.

[5] A IV. rendű vádlott terhére súlyosítás végett bűnösségének a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő hivatalos személy által hivatalos eljárása során elkövetett bűnpártolás büntette téves megállapítása helyett 3 rb. a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő hivatalos eljárásban csoportosan, bűnsegédként elkövetett bántalmazás büntettében történő bűnösség megállapítása érdekében fellebbezett.

[6] Az V. rendű vádlott terhére súlyosítás végett, a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő hivatalos személy által hivatalos eljárása során elkövetett bűnpártolás büntettének téves megállapítása miatt, a 3 rb. a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő hivatalos eljárásban csoportosan, bűnsegédként elkövetett bántalmazás büntettében történő bűnösség megállapításáért fellebbezett.

[7] A VI. rendű vádlott javára enyhítés érdekében a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b) pont ba) alpontja szerint minősülő kisebb értékre, üzletszerűen, bűnsegédként elkövetett lopás büntettének téves megállapítása helyett a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő kisebb értékre, bűnsegédként elkövetett lopás vétségében történő bűnösség megállapítása, a Btk. 282. § (1) bekezdésének a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő hivatalos személy által hivatalos eljárása során elkövetett bűnpártolás büntettének társtetteskénti elkövetői alakzatának megállapítása, továbbá a kiszabott, végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés büntetés és pénzbüntetés helyett kizárólag pénzbüntetésre ítélet érdekében fellebbezett.

[8] A VII. rendű vádlott javára enyhítés végett a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b) pont ba) alpontja szerint minősülő kisebb értékre, üzletszerűen, bűnsegédként elkövetett lopás büntettének téves megállapítása helyett, a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő kisebb értékre, bűnsegédként elkövetett lopás büntettében történő bűnösség megállapítása, továbbá enyhébb pénzbüntetésre ítélet érdekében fellebbezett.

[9] A VIII. rendű vádlott terhére súlyosítás végett a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő hivatalos személy által hivatalos eljárása során elkövetett bűnpártolás büntettének társtetteskénti elkövetői minőségben való megállapítása és súlyosabb pénzbüntetésre ítélet érdekében fellebbezett.

[10] A fentieken túlmenően fellebbezést jelentett be az ítélet bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezései ellen. Kifogásolta, 407.073 forint bűnügyi költségnek valamennyi vádlott általi egyetemleges megfizetésére kötelezését, 36.648 forint bűnügyi költség állam általi viselésének megállapítását és a IV. rendű vádlottnak 265.248 forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezését. Ehelyett indítványozta a II., VI. és VIII. rendű vádlottakat egyetemlegesen 34.471 forint bűnügyi költség, a II. és VI. rendű vádlottakat egyetemlegesen 33.400 forint, a III. és VII. rendű vádlottakat egyetemlegesen 33.400 forint, az I., II., III., IV., V., VI. és VIII. rendű vádlottakat egyetemlegesen 9.000 forint, valamint a IV. rendű vádlottat 18.288 forint bűnügyi megfizetésére kötelezni, azzal, hogy a tárgyalás megtartásával kapcsolatosan keletkezett bűnügyi költségre a Be. előírásai alapján a vádlottakat kötelezzék.

[11] Az I. rendű vádlott irányának és céljának megjelölése nélkül fellebbezett. Az I. rendű vádlott védője elsődlegesen felmentés, másodsorban enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést. A II. rendű vádlott és védője három munkanap gondolkodási időt tartottak fenn, majd a törvényes határidőn belül a vádlott és a védő is fellebbezést jelentettek be eltérő tényállás és minősítés, és enyhébb büntetés kiszabása érdekében. A III. rendű vádlott és védője a tárgyaláson három munkanap gondolkodási időt tartottak fenn, majd a törvényes határidőn belül a vádlott és a védő fellebbezést jelentettek be valamennyi bűncselekmény tekintetében bűncselekmény, illetve bizonyítottság hiányában történő felmentés, a lopás büntetése tekintetében a társadalomra veszélyesség hiánya miatt eljárás megszüntetése érdekében, másodsorban a büntetés lényeges enyhítésért, a végrehajtandó szabadságvesztés helyett enyhébb büntetés kiszabása és a bűnügyi költség mellőzése érdekében. A IV. rendű vádlott és védője a tárgyaláson egyaránt teljes körű fellebbezést jelentettek be. az V. rendű vádlott és védője szintén teljes körű fellebbezést jelentettek be. A VI. rendű vádlott és védője szintén teljes körűen fellebbeztek az ítélet ellen. A VII. rendű vádlott és védője három munkanap gondolkodási időt tartottak fenn és a törvényes határidőn belül a vádlott és védője is fellebbezést jelentett be teljes körűen, elsősorban felmentés, másodsorban enyhítés érdekében. A VIII. rendű vádlott és védője három munkanap gondolkodási időt tartottak fenn a nyilatkozattételre, majd a törvényes határidőben a védő jelentett be fellebbezést a kiszabott büntetés mértékének enyhítése érdekében.

[12] Az ügyész előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben az I. rendű vádlott egyes vádpontokban írt cselekményével kapcsolatban kifejtette, hogy téves e cselekmény hivatali visszaélés büntettként történő értékelése, mert a BH2020. 352. számú eseti döntés értelmében tetteles bántalmazásnak kell tekinteni a más teste ellen irányuló, a testi épséget vagy becsületet érintő támadást, mely lehet ütés, lökés, rúgás vagy olyan magatartás, amely tetteles becsületsértésként lenne értékelhető hasonlóan a leköpéshez. Az ügyészi álláspont szerint a vízzel történő leöntés is ebbe a körbe sorolható, tehát a vádlotti cselekmény 3 rb. hivatalos eljárásban csoportosan elkövetett bántalmazás büntettként minősül. A II/3. vádpont kapcsán az I., VI. és VIII. rendű vádlottak magatartásával kapcsolatban fejtette ki az ügyész, hogy e vádlottak észlelték a II. rendű vádlott által elkövetett bántalmazást, és bár szóban nemtetszésüket fejezték ki, viszont semmilyen intézkedést nem foganatosítottak, holott kötelességük lett volna. Az ügyészség kifogásolta, hogy az I., VI. és VIII. rendű vádlottak tekintetében az elsőfokú bíróság társtetteséget nem állapított meg, pedig a cselekményeket egymás tevékenységéről tudva, közösen valósították meg. Álláspontja szerint téves a bíróságnak az a döntése, hogy cselekményük a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütközik, hiszen sem a vádirati, sem az ítéleti tényállásban nem szerepel, hogy a vádlottak segítséget nyújtottak volna ahhoz, hogy az elkövető a hatóság üldözése elől meneküljön. Érvelése szerint helyesen az I., VI. és VIII. rendű vádlottak bűnösségét azért kell megállapítani, mert a büntetőeljárás sikerét meghiúsítani törekedtek hiszen nem intézkedtek rögtön, nem tettek feljelentést, és emiatt nem indult büntetőeljárás. E fordulat szerint kérte cselekményük minősítését.

[13] Az ügyészi álláspont szerint a II. rendű vádlott II/1. vádpontokban írt cselekménye esetében tévedett az elsőfokú bíróság, amikor terhére a hivatali visszaélés büntettként is megállapította, mivel ez a vádirati tényállással ellentétes, a vád erre vonatkozó tényeket nem tartalmaz. Az elsőfokú bíróság tehát amikor megállapította a vádlott bűnösségét, túlterjeszkedett a vádon.

[14] A III. rendű vádlott I. vádpont tekintetében írt magatartása kapcsán az ügyész kifejtette, hogy a BH2020. 352. számú eseti döntésre figyelemmel a hivatalos eljárásban csoportosan elkövetett bántalmazás büntettét valósította meg pszichikai bűnsegédként, amikor jelenlétével és intézkedés elmulasztásával erősítette az I. rendű vádlott szándékát. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen minősítette bűnpártolásnak e cselekményt, mivel az utólagos bűnkapcsolatot a II/2. vádpont kapcsán szintén a vádirati tényállással ellentétesnek tartotta a III. rendű vádlott bűnösségének megállapítását hivatali visszaélés büntetében, mert a vádirat nem tartalmaz erre vonatkozó tényeket.

[15] Az ügyészség az egyes vádpontok tekintetében az I. és III. rendű vádlottnál már hivatkozottak szerint indokolta a IV. rendű vádlott esetében a jogi minősítés megváltoztatásának szükségességét.

[16] Az ügyészség az V. rendű vádlott esetében szintén az I. vádpont kapcsán már hivatkozott kúriai eseti döntés alapján látta szükségesnek az V. rendű vádlott cselekménye jogi minősítésének megváltoztatását.

[17] Az ügyészség a VI. rendű vádlottnak a II/1. tényállási pontban írt magatartásával kapcsolatban fejtette ki, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a kisebb értékre, bűnsegédként elkövetett lopás büntetével kapcsolatos cselekményt üzletszerűen elkövetettnek minősítette. Álláspontja szerint nem helytálló a bíróság részéről a BH2002. 469. számú eseti döntésre történő hivatkozás, mert ahhoz rendszeres haszonszerzésre törekvő akarat fennállását kellene bizonyítani, amelyre nézve a jelen ügyben nem állt rendelkezésre bizonyíték. A II/3. tényállási pontban írt cselekmény kapcsán kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem állapított meg társtettesiséget, pedig annak törvényi feltételei fennálltak, továbbá tévesen állapította meg, hogy a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző cselekmény valósult meg, mert az ítéleti tényállásban nem szerepel olyan tény, hogy a vádlottak segítséget nyújtottak volna ahhoz, hogy az elkövető a hatóság üldözése elől meneküljön. Ők a büntetőeljárás sikerét törekedtek megghiúsítani.

[18] Az ügyész a VII. rendű vádlott II/2. vádpontokban írt cselekménye kapcsán kifogásolta a lopási cselekmény vonatkozásában az üzletszerűség megállapítását, mert a haszonszerzésre való törekvésre bizonyíték nem állt rendelkezésre, illetve erre utaló tény a vádirati tényállásban sem szerepelt.

[19] Az ügyész a VIII. rendű vádlott tekintetében a II/3. cselekmény vonatkozásában az I. és VI. rendű vádlottak kapcsán már kifejtett indokait ismételte meg.

[20] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.217/2025/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosításokkal tartotta fenn. Az I., II., III., IV., V., és VIII. rendű vádlottak vonatkozásában, míg a VI. rendű és VII. rendű vádlottak javára bejelentett ügyészi fellebbezést visszavonta. A védelmi fellebbezéseket a II. és III. rendű vádlottak vonatkozásában a büntetés enyhítését célzóan tartotta alaposnak. Kifejtette azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság perrendszerű eljárást folytatott le, ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette és megvizsgált minden olyan bizonyítékot, amely a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálásához szükséges volt. Álláspontja szerint azonban ennek ellenére az ítéleti tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjai alapján részben megalapozatlan, mivel iratellenes és téves ténybeli következtetéseket tartalmaz. A részleges megalapozatlanság azonban a fellebbviteli eljárásban az ügyiratok tartalma alapján a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint kiküszöbölhető. Az ítélet I. tényállási pontban írt cselekményét annyiban indítványozta helyesbíteni, hogy az I. rendű vádlott cselekményét mindvégig figyelemmel kísérő III. rendű, IV. rendű és V. rendű vádlottak a bántalmazással szemben nem léptek fel, magatartásukkal nyilvánvalóvá tették, hogy a bántalmazó cselekménnyel egyetértének, a bántalmazáshoz támogató- szándékerősítő jelenlétükkel járultak hozzá. Indítványozta továbbá a II. és III. rendű vádlottak magatartását érintően, hogy a másodfokú bíróság a ténymegállapításnak minősülő, de az ítélet indokolásában annak [126] bekezdésében szereplő azon megállapítást mellőzze, hogy a II. és III. rendű vádlottak saját maguknak célzatosan előnyt szereztek. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az így helyesbített tényállás már mindenben mentes a megalapozatlansági okoktól és a felülbírálat alapját képezheti. A védelmi fellebbezések kapcsán fejtette ki, hogy a bírói értékelés körébe nem vont bizonyítékok hiányában a vádlottak felmentésére csupán a bizonyítékok felülmérlegelésével kerülhetne sor, amely az eljárásban tilalmazott.

[21] A másodfokú ügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a kisebb részben helyesbítendő tényállás alapján okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, de tévedett, amikor a II. és III. rendű vádlottak terhére további 2, illetve egy rendbeli hivatali visszaélés büntetést is megállapította. Rámutatott, hogy a vádirati tényállás nem tartalmazza a tárgyalta bűncselekmény megállapításához szükséges tényállási elemet, a célzatot, így e tekintetben az elsőfokú katonai tanács túlterjeszkedett a vádon. A törvényszék tehát a Be. 6. § (2) bekezdésében foglaltakat megsértve rögzített az ítéletben előnyszerzési célzatot, és állapította meg a hivatali visszaélés büntetést e vádlottak terhére. Erre figyelemmel a másodfokú ügyészség a II. és III. rendű vádlottakkal szemben hivatali visszaélés büntette miatti büntetőeljárás nem ügydöntő végzéssel történő megszüntetésére tett indítványt a Be. 607. § (1) bekezdése és 567. § (2) bekezdés d) pontja alapján.

[22] A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a jogi minősítést illetően tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I. rendű vádlottnak az I. tényállásban írt cselekményét hivatali visszaélésnek minősítette. Utalt arra, hogy az első fokon eljáró ügyész helytállóan hivatkozott a Kúria eseti döntésben kinyilvánított álláspontjára, mely szerint bántalmazás lehet ütés, lökés, rúgás vagy olyan magatartás, amely tetteles becsületsértésként lenne értékelhető. A jogeset a leköpést, a hajhúzást és az orr fricskázását említi meg, de a felsorolás nem taxatív, és a kialakult gyakorlat értelmében más személy folyadékkal való leöntése ugyancsak tetteles becsületsértést meríti ki, amely emberi méltóságot sért. Figyelemmel arra, hogy a tényállásban rögzített I. rendű vádlotti cselekmény nem egy mozzanatos, így azt a III., IV. és V. rendű vádlottak mindvégig észlelték, és nem akadályozták meg. Nyilvánvalóvá tették a

cselekményben történő egyetértésüket, így a csoportosan hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetettét bűnsegédként követték el. A csoportos elkövetésként történő minősítés a 2/2000. Büntető jogegységi határozaton alapszik. A másodfokú ügyészség kiemelte továbbá, hogy a hivatali visszaélés megállapításához szükséges célzat nem szerepel a vádiratban, ezért ilyen bűncselekmény nem is róható a fenti vádlottak terhére.

[23] A fellebbviteli főügyészség a II. tényállási pontban szereplő további bűncselekmények minősítését törvényesnek tartotta. Álláspontja szerint nem tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor a VI. és VII. rendű vádlottak lopási cselekményét a vádtól eltérően üzletszerűen elkövettként minősítette. A vádlottak ezt a cselekményt bűnsegédként követték el, mely járulékos jellegű, a cselekmény minősítése is az alapcselekmény minősítéséhez igazodik. A másodfokú ügyészség a II/3. tényállási cselekményt illetően kifejtette, hogy a II. rendű vádlott a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetettét valósította meg, és nem tévedett a katonai tanács, amikor az egymozzanatú cselekmény megakadályozására lehetőséggel nem bír, de az észleltekről haladéktalanul jelentést nem tevő vádlott-társak cselekményét hivatalos személy által hivatalos eljárása során elkövetett bűnpártolás büntetnének minősítette. Az Rtv. 13. § (1) bekezdéséből és 33. § (1) bekezdéséből következik az I., VI. és VIII. rendű vádlottak intézkedési kötelezettsége, amely nem csupán polgári személyekkel, hanem más hivatalos személyekkel, így rendőrökkel szemben is fennáll. Álláspontja alátámasztásaként eseti döntésekre, valamint a másodfokú katonai tanács határozatára hivatkozott. Utalt arra is, hogy a törvényszék helyesen személyi bűnpártolást állapított meg, mert az őket terhelő jelentési kötelezettség nem teljesítésével az elkövető kézrekerítését igyekeztek megakadályozni. Álláspontja alátámasztásaként a BH2000. 142. II. pontjára hivatkozott. Az I., VI. és VIII. rendű vádlottak anélkül, hogy a cselekmény elkövetőjével az elkövetés előtt megegyeztek volna, segítséget nyújtottak ahhoz, hogy az elkövető a hatóság üldözése elől meneküljön. A másodfokú ügyészség álláspontja szerint helytálló a katonai tanács azon álláspontja is, hogy az érintett vádlottak a bűnpártolást nem társtettesként, hanem önálló tettesként követték el. Felelősségüket megalapozó cselekvőségük passzív magatartásban, valaminek a nemtevésében nyilvánult meg, mely tekintetben a társtettesesség megállapítása kizárt.

[24] A büntetés kiszabása körében a fellebbviteli főügyészség az általa indítványozott, a jogi minősítést érintő változtatásokra figyelemmel az I., IV. és V. rendű vádlottak vonatkozásában indítványozta a többszörös halmazatot súlyosító körülményként figyelembe venni. Utalt arra, hogy az I. rendű vádlott 2-8 évig, illetve 1-5 évig terjedő a szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekményeket valósított meg, azonban a javára megállapítható enyhítő körülmények jelentős túlsúlyban vannak, és maga a bántalmazó cselekmény konkrét tárgyi súlya igen csekély. Egyébként a rendőri szolgálatot magas színvonalon teljesítette, a törvénnyel első ízben került összeütközésbe és egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, így vele szemben próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés és pénzbüntetés együttes kiszabása szolgálja a büntetési célokat. Figyelemmel arra, hogy a bűncselekményeket csoport parancsnokként valósította meg méltatlanná vált a rendfokozat viselésére és őt lefokozás katonai büntetéssel kell sújtani.

[25] A II. és III. rendű vádlottak vonatkozásában a bűnösségi kör szűkülésére figyelemmel a végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabása a büntetési célokon

túlmutató joghátrány lenne, ezért esetükben szintén végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabására tett indítványt. Kifejtette, hogy méltatlanok rendfokozat viselésére, a II. rendű vádlott szolgálati viszonya közös megegyezéssel szűnt meg, de az állományparancs értelmében rendfokozat viselésére nem jogosult, míg a III. rendű vádlott szolgálati viszonya fenyítés kapcsán szűnt meg, tehát rendfokozatát elvesztette, így velük szemben lefokozás katonai büntetés kiszabásának nincs helye. A pénzbüntetés kiszabása viszont a cselekmények jellegére figyelemmel nem mellőzhető.

[26] A másodfokú ügyészség álláspontja szerint a 3 rendbeli 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett hivatali bűncselekményeket bűnsegédként megvalósító, de szolgálatukat jó szinten teljesítő IV. és V. rendű vádlottakkal szemben szintén próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása útján érhetők el a büntetési célok, de a belső arányosság megtartása érdekében enyhítő rendelkezés alkalmazásának van helye. Utalt továbbá arra, hogy bár az első fokon eljáró ügyészség a IV. és V. rendű vádlottak tekintetében kizárólag téves minősítés miatt jelentett be fellebbezést, ugyanakkor a fellebbezés tartalmilag a bűncselekmények súlyosabb jogi minősítésének megállapítására irányult, így az a vádlottak terhére bejelentett jogorvoslatnak minősül, tehát nincs akadálya a szankciók súlyosításának. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a IV. és V. rendű vádlottak a rendőrség kötelékében megtarthatók, de cselekményük a rendfokozat tekintélyének sérelmével járt, így indokolt volt velük szemben rendfokozatban visszavetés katonai mellékbüntetés kiszabása.

[27] A másodfokú ügyészség a VI. és VII. rendű vádlottakkal szemben kiszabott joghátrány enyhítésére, különös tekintettel az üzletszerű elkövetés megállapíthatóságának hiányára, törvényes alapot nem látott. Utalt továbbá arra, hogy a VIII. rendű vádlottal szemben a Btk. 33. § (4) bekezdésének alkalmazásával kiszabott pénzbüntetés elégséges joghátrány, azonban a napi tételszám nem tükrözi kellően a vádlott terhére megállapított igazságszolgáltatás elleni bűncselekmény tényleges tárgyi súlyát, így annak lényeges felemelését tartotta indokoltnak. Álláspontja szerint ezen vádlottal szemben katonai büntetés kiszabása szükségtelen, mert leszerelő parancsa értelmében tőle a rendfokozat használatát elvonták. A fellebbviteli főügyészség utalt az Alkotmánybíróság 8/2015. (IV. 17.) AB határozatának 1. pontjára, mely szerint a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén hivatalból kell vizsgálni az előzetes bírósági mentesítés lehetőségét. Ezzel kapcsolatban kifejtette, hogy a hivatali, igazságszolgáltatás elleni és vagyon elleni bűncselekményeket megvalósító I-III. rendű, valamint VI. rendű vádlottak előzetes mentesítésére nincs alap, ugyanakkor a bűnsegédként marasztalendő IV. és V. rendű vádlottak az előzetes mentesítésre érdemesek.

[28] A másodfokú ügyészség összességében arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsának ítéletét változtassa meg és a tényállás helyesbítését követően a Be. 607. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Be. 567. § (2) bekezdés d) pontja értelmében a II. és III. rendű vádlottakkal szemben hivatali visszaélés büntette miatt indult büntetőeljárást szüntesse meg, az I., III., IV. és V. rendű vádlottak a I. tényállási pontban szereplő cselekményét 3 rb. a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő csoportosan hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntettének minősítse, melyet az I. rendű vádlott tettesként, míg a III-V. rendű vádlottak bűnsegédként követtek el, az I., IV. és V. rendű vádlottak büntetését – a IV. és V.

rendű vádlottak tekintetében a pénzbüntetés mellőzésével – a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja szerinti, börtön fokozatú szabadságvesztésre súlyosítsa, melynek végrehajtását a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdései alapján próbaidőre függessze fel, I. rendű vádlottat a Btk. 137. § (1) és (2) bekezdései alapján fokozza le, a II. és III. rendű vádlottakkal szemben kiszabott büntetést oly módon enyhítse, hogy mellőzze a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására vonatkozó ítéleti rendelkezést, egyúttal a kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtását a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdései alapján próbaidőre függessze fel, a VIII. rendű vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést a napi tétel számának felemelésével súlyosítsa, a Btk. 38. § (2) bekezdése alapján állapítsa meg az I., IV. és V. rendű vádlottak feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontját, a Btk. 102. § (1) bekezdése alapján a IV. és V. rendű vádlottakat részesítse előzetes mentesítésben, a bűnügyi költségről szóló elsőbírői rendelkezéseket az ügyészi fellebbezésben írtak szerint változtassa meg, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[29] Az I. rendű vádlott védője a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben a korábban bejelentett fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint a kétirányú fellebbezéssel is támadott elsőfokú ítélet a Be. 292. § (2) bekezdés c) és d) pontja szerinti részbeni megalapozatlanságban szenved. Az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárás eredménye alapján indítványozta az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás módosítását olyan tartalommal, hogy az I. tényállási pontból mellőzzék, hogy a rendszám 1 forgalmi rendszámú jármű menekülés közben 10 óra 40 perc körüli időben a betonút melletti füves felázott területre lehajtva elakadt. Ehelyett azt kell megállapítani, hogy ebben az időben a menekülő jármű közlekedési balesetet szenvedett, a kanyarban kicsúszott, majd egy tuskóba ütközve hirtelen megállt. Indítványozta mellőzni, hogy az I. rendű vádlott abból az elhatározásból öntötte le az intézkedés alá vont három személy fejét, hogy ezen személyek magukat még kellemetlenebb helyzetben érezzék. Ehelyett kérte megállapítani, hogy az I. rendű vádlott az intézkedés alá vont, balesetet szenvedett személyek fejét abból az elhatározásból locsolta le vízzel, hogy a hajás fejbőrüket megtisztítva kellő gondossággal meggyőződhesen arról, hogy szenvedtek-e fejsérülést. A II/3. vádpont vonatkozásában indítványozta a tényállás kiegészítését azzal, hogy az I. rendű vádlott 2021. november 25. napján, még a büntetőeljárás megindulását megelőzően beszámolt a 2021. október 13. napján történt bántalmazásról szolgálatparancsnoka tanú 6 rendőr főtörzsaszázlós részére.

[30] A védői hivatkozás szerint az I. tényállási pont vonatkozásában az általa megállapítani indítványozott tényeket támasztja alá a vádlott, valamint a IV. rendű vádlott vallomása, tanú 2 rendőr törzsaszázlós tanú nyilatkozata, de ezt tartalmazza az egyesített igazságügyi szakértői vélemény is. Ebből pedig az következik, hogy közlekedési baleset történt, melyből következően védencének a 60/2010. ORFK utasítás 2. a) pontja szerint követendő eljárást kellett tanúsítani, így a XII. pont a) alpont alapján a baleseti helyszínelő kiérkezéséig gondoskodni kellett az elsődleges intézkedés megtételére, így elsősegélynyújtásra és értesítés adására. A vízzel való leöntésből pedig az elsősegélynyújtásra irányuló szándéka lehet következtetni. A védő utalt arra, hogy nem csupán védence hivatkozása volt, de a IV. rendű vádlott is olyan tartalmú vallomást tett, hogy az I. rendű vádlott azért öntötte le a migránsokat vízzel mert sérülést keresett rajtuk. További bizonyítékokból kiderült, hogy az egyik sértett ténylegesen baleseti sérülést is szenvedett a száján és az állán. A védői álláspont szerint megalapozatlanul jutott az elsőfokú bíróság arra a

következtetésre, hogy a kiöntött víz mennyisége kizárólag a sértettek hátrányos helyzetbe hozására volt alkalmas. Az I. rendű vádlott valóban csekély mennyiséget használt, azonban annyit, amennyi a feladata elvégzéséhez kellett. Utalt továbbá a védő arra, hogy nem merült föl semmilyen adat arra vonatkozóan, hogy az I. rendű vádlott valami miatt kellemetlenebb helyzetbe próbálta volna hoznia a migránsokat. Kifejtette továbbá, hogy az esőben, szabad ég alatt hosszabb ideig intézkedés alá vont migránsok esetében a hátrányosabb helyzetbe hozásra nem is alkalmas a csekély mennyiségű vízzel való locsolás. Kiemelte, hogy védencének az adott szituációban azonnal kellett döntést hoznia egy meglehetősen feszült helyzetben, mely már eleve kizárja a hivatali visszaélés büntette megállapíthatóságához szükséges célzatot. Erre figyelemmel indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa fellebbezéssel támadott ítéletét változtassa meg, mellőzze az I. rendű vádlott bűnösségének megállapítását a hivatali visszaélés büntetében és az I. tényállási pontban meghatározott tények vonatkozásában bűncselekmény hiányában mentse fel.

[31] A II/3. tényállási pontban írt cselekmény kapcsán a védő kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta rögzíteni a tényállásban, hogy az I. rendű vádlott a szolgálatparancsnok részére utóbb beszámolt a bántalmazásról. Kifogásolta a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a tényállásrész helyesbítésére irányuló indítványát. Az I. tényállási pontban írt cselekmény jogi minősítése kapcsán fejtette ki, hogy az I. rendű vádlott becsületsértésre irányuló szándékára vonatkozóan az elsőfokú eljárásban nem merült fel adat és a vádirati tényállás is kifejezetten az I. rendű vádlott ismeretlen elhatározását rögzíti, amely szemben áll a becsületsértés megállapíthatóságával. Kifogásolta továbbá a fellebbviteli főügyészség átiratában megjelölt kitartó szándék, és relatíve hosszabb ideig tartó jogellenes magatartás kifejezések használatát.

[32] A büntetés kiszabása körében a védő kifejtette azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság nem vette kellő súllyal figyelembe a jelentős időmúlást, védence büntetlen előéletét, és azt, hogy kiskorú gyermek eltartásáról, neveléséről saját háztartásában gondoskodik. Ezen túlmenően egyáltalán nem vette figyelembe, hogy a II/3. vádpont szerinti cselekmény vonatkozásában a vádlott a bűnösségét beismerte és megbánta, ebben a részben a tárgyalás tartásához való jogáról is lemondott, elítélően viszonyult a II. rendű vádlott magatartásához és tenni akart ellene, az eddigi szolgálati ideje alatt kimagaslóan teljesített, az eggyel alacsonyabb rendfokozatba visszavetés fegyelmi fenyítést már elszenvedte, az ellene folyó eljárás alatt jelentős anyagi hátrányok érték. Utalt arra a védő, hogy a bíróság tévesen vette figyelembe súlyosító körülményként a hivatali bántalmazás, valamint a hivatali visszaélés bűncselekmények helyi és országos elszaporodottságát, mert a bűnügyi statisztikai rendszerben található adatok azt nem támasztják alá, a hivatali visszaélések erősen csökkenő tendenciát mutatnak, míg a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazások száma stagnáló. Ezen körülményekre figyelemmel még felmentő rendelkezés hiányában is a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt, mind a főbüntetés mind a katonai mellékbüntetés vonatkozásában.

[33] A II. és VII. rendű vádlottak védője a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását. A II. rendű vádlott vonatkozásában a bejelentett fellebbezését a 2 rendbeli hivatali visszaélés büntetében történő bűnösség megállapítás, hatályon kívül helyezés, az eljárás megszüntetése, a lopás büntetében eltérő

minősítés, a Btk. 370. § (3) bekezdés b) pont ba) alpont megállapítása helyett a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő kisebb értékre elkövetett lopás büntetében történő bűnösség megállapítása, a kiszabott büntetés enyhítése, rövidebb tartamú, végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabása érdekében tartotta fenn. A védő csatlakozott a fellebbviteli főügyészség álláspontjához abban a tekintetben, hogy az elsőfokú bíróság ítéleti tényállása a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontja alapján részben megalapozatlan, iratellenes megállapításokat és téves jogi következtetéseket tartalmaz, mely megalapozatlanság azonban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerinti rendelkezésre figyelemmel a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető. A védő egyetértett a vádon túlterjeszkedés kapcsán kifejtett ügyészségi állásponttal. Álláspontja szerint ahhoz, hogy a II. rendű vádlott terhére ilyen bűncselekmény megállapítható legyen, az elsőfokú bíróságnak bizonyítást kellett volna lefolytatni, és a bizonyítás eredményeként erre nézve ténymegállapítást tenni. Ilyen bizonyítás azonban nem került lefolytatásra, és olyan tények sem kerültek rögzítésre a vádirati, illetve elsőfokú eljárásban lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként megállapított pontosított ítéleti tényállásban, melyből jogszerű következtetést lehetne levonni a célzatos előny szerzésére. Önmagában az a tény, hogy a II. rendű vádlott egyenruhában, szolgálati járművel, szolgálatban nyomásgyakorló tényező nélkül szívdességet kér és kap idegen személyektől a lopott létrák szállítására és tárolására, nem alapozza meg a hivatali visszaélés, hivatali helyzetével egyéb módon visszaéléssel elkövetett büntett megállapítását.

[34] A védő kifogásolta védence vagyon elleni bűncselekménye tekintetében az üzletszerűség megállapítását, azt, hogy a létrákat rendszeres haszonszerzésre törekedve tulajdonította el. A védői álláspont szerint túl általános megállapítás az, hogy nyilvánvalóan életszínvonalat emelő, ha a vádlottak szolgálatuk során értéktárgyakat gyűjtenek be és azt felhasználják vagy értékesítik. A jelen esetben hiányolta olyan bizonyítás lefolytatását és ténymegállapítást amelyből következtetés vonható le a rendszeres haszonszerzésre vonatkozó akaratelhatározásra. Utalt arra, hogy az üzletszerűséggel kapcsolatban a katonai tanács egy telefonbeszélgetésre hivatkozott, amely azonban önmagában nem támasztja alá a rendszeres haszonszerzésre vonatkozó következtetést. A védő végül kifogásolta védence tekintetében, hogy a büntetés vele szemben eltúlzottan súlyos, a büntetési célokon túlmutat. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal értékelte a II. rendű vádlott személyi körülményeit, azt, hogy a beteg édesapja ápolására, tartására köteles, és hogy az elsőfokú ítéletet követően, 2023. június 13. napján kiskorú gyermeke született. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a tényállás kiegészítésével az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma és a helyes ténybeli következtetéssel megállapított tényállással a részbeni megalapozatlanság kiküszöbölését követően a Be. 606. § (2) bekezdése alapján a Szegedi Törvényszék ítéletét változtassa meg, a kiszabott szabadságvesztés tartamát lényegesen enyhítse, és azt végrehajtásában függesse fel.

[35] A védő a VII. rendű vádlott vonatkozásában is fenntartotta az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését. Esetében szintén megalapozatlanságra, helytelen ténybeli következtetésre hivatkozott. Utalt arra, hogy a részbeni megalapozatlanság úgyszintén kiküszöbölhető azzal, hogy az ítélet [37] bekezdésében rögzített vádlott7ra vonatkozó megállapításokat az eljáró bíróság mellőzi. A védői álláspont szerint a VII. rendű vádlott előljárói minőségéből nem lehet megalapozott következtetést levonni a tudattartalmára. A

védelmi beadvány szerint az elsőfokú bíróság tévesen következtetett védenccé esetében a vagyoni elleni bűncselekmény üzletszerűen történő elkövetésére. Ebben a tekintetben a II. rendű vádlottra vonatkozóan rögzítettel azonos módon fejtette ki az álláspontját. A bűnösségi körülmények értékelése során is tévedett a katonai tanács, mivel a kiszabott büntetés során nem vette kellő súllyal figyelembe az enyhítő körülményeket, ezért a büntetés eltúlzott. Elsődlegesen azt kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg és a VII. rendű vádlottat mentse fel a terhére rótt bűncselekmény elkövetése alól, másodsorban mellőzze ezen védenccé tekintetében az üzletszerűség megállapítását, és helyette a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő kisebb értékre, bűnsegédként elkövetett lopás vétségében mondja ki bűnösnek, és a kiszabott büntetés helyett a Btk. 65. §-ában foglalt próbára bocsátás intézkedést alkalmazzon.

[36] A III. rendű vádlott védője a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsához eljuttatta fellebbezése írásbeli indokolását, amelyben változatlanul az ítélet valamennyi rendelkezése teljes felülvizsgálatát kérte. Az eltérő tényállás és jogi minősítés érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta, valamint fenntartotta a fellebbezést a védenccé felmentése érdekében, bűncselekmény, illetve bizonyítottság hiányában, valamennyi a terhére megállapított bűncselekmény vádjá alól. A lopás büntette tekintetében a fellebbezését fenntartva az eljárás megszüntetését a társadalomra veszélyesség hiánya okán kérte. Másodlagos fellebbezési kérelmében az esetleges bűnösség megállapítása esetére kérte a kiszabott büntetés lényeges enyhítését, a végrehajtandó szabadságvesztés büntetés helyett enyhébb szankció alkalmazását. Fellebbezését fenntartotta a bűnügyi költség viselésére történő kötelezés mellőzése érdekében is. A védő beadványában utalt arra, hogy az ügyészség védenccével szemben pénzbüntetés kiszabását indítványozta, ezzel szemben az elsőfokú bíróság a pénzbüntetés mellett egy év végrehajtandó szabadságvesztést is kiszabott. Az I. tényállásban írt cselekmény tekintetében vitatta mind az ügyészség, mind az elsőfokú bíróság álláspontját. Kifejtette, hogy önmagában abból a körülményből, hogy a III. rendű vádlott fényképeket készített arról, ahogy az I. rendű vádlott leöntötte az intézkedés alá vont személyeket, nem lehet arra következtetni, hogy szándékegység állt volna fenn az I. és a III. rendű vádlottak között. Vádlott3 volt rendőr zászlós, tehát nem lehetett bűnsegédje az I. rendű vádlottnak, erre bizonyíték nem áll rendelkezésre. Az elsőfokú ítéletben írt jogi minősítéssel kapcsolatban pedig kifejtette, hogy védenccé esetében nem bizonyítható a bűnpártolás. Kétséget kizáróan egyik bűncselekmény sem állapítható meg, ráadásul, ha valóban megállapítható lenne a szándékegység, akkor a bűnpártolást azért nem követhette volna el, mert nem várható el tőle az önvádra kötelezés.

[37] Kifogásolta a védő, hogy a védenccé terhére megállapított lopás tényállási elemeit az ítélet kétszeresen értékelte védenccé terhére, amikor azokból hivatali visszaélés elkövetésére is következtetett. Álláspontja szerint a lopás kivitelezése során a védenccé már nem élt vissza a hivatali helyzetével, hiszen mindenki tudta segítői közül, hogy miért és mennyiben nyújt segítséget neki. A lopás kapcsán nem hivatalos személyként járt el, nem ezt a helyzetét használta ki. A magatartása vagy a lopás, vagy a jogtalan elsajátítás bűncselekményeinek tényállási elemeit meríti ki. Sérelmesnek találta a védő azt is, hogy a hivatali visszaélés megállapítása során a vádon túlterjeszkedett az elsőfokú bíróság. Utalt továbbá arra, hogy köztudomásúan a létrák semmiféle értékkel nem bírtak, a hatóságoknak pusztán logisztikai problémát jelentettek. Az elszállításukkal, a tárolásukkal költség

keletkezett. A rendőrség nem szerzett a létrák fölött tulajdonjogot, így azokat nem is értékesíthette volna. A migráns személyek, mint a létrák tulajdonosai azok tulajdonjogával felhagytak. Ez jogukban állt, és összegyűjtésükre csak azért került sor, mert veszélyesek voltak a közbiztonságra. Ilyen körülmények között a létrák eltulajdonítása nem lehetett veszélyes a társadalomra. A magatartás nem okozott vagyoni hátrányt senkinek, nem károsított meg senkit. A szakértői vélemény is csak arra vonatkozik, hogy mekkora összegbe kerülne a létrák pótlása a tulajdonos vagy birtokos számára. A védő azt is kifogásolta, hogy a védencével szemben kiszabott büntetés nem tettarányos és a belső arányosságnak sem felel meg. Az elsőfokú bíróság a III. rendű vádlottal szemben drasztikus, megtorló büntetést alkalmazott, annak ellenére, hogy vallomásban beismerte a bűnösségét még a nyomozás során, a bírósági eljárásban pedig nem tett vallomást, hiszen az előkészítő ülésen a katonai tanács még a beismerő vallomásokat sem fogadta el. A védői álláspont szerint az elsőfokú bíróság elmulasztotta figyelembe venni a joghátrány meghatározása során, hogy ő első bűntényes. Álláspontja szerint a büntetés célja enyhébb, akár felfüggesztett szabadságvesztés büntetés alkalmazásával is elérhető lenne. Kiemelte, hogy a katonai tanács figyelmen kívül hagyta azt a körülményt is, hogy az ügy kapcsán a III. rendű vádlott elveszítette a hivatását, megélhetését biztosító foglalkozását.

[38] A IV. rendű vádlott védője a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál előterjesztett fellebbezése indokolásában elsődlegesen védence felmentését bűncselekmény, illetőleg bizonyítottság hiányában, továbbá másodlagosan a vele szemben kiszabott büntetés lényeges enyhítését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte, azonban helytelen következtetést vont le védence vonatkozásában. Kifogásolta, hogy az I. tényállási pont tekintetében az elsőfokú bíróság védence bűnösségét pusztán néhány fénykép alapján állapította meg. A IV. rendű vádlott tagadta a bűnösségét és szavahihetőségével kapcsolatban semmilyen kétely nem merült fel. A bűnösség alapjául szolgáló fényképen pedig csak annyi látható, hogy vádlott⁴ az eseményektől több méter távolságra helyezkedik el, és a rendelkezésre álló felvételekből nem lehet levonni olyan következtetést, amely részéről bűncselekmény elkövetésére utalna. Az eljárás során ilyen tény vagy adat nem is merült fel. Érvelése szerint az, hogy a IV. rendű vádlott az intézkedés helyszínén tartózkodott, és a cselekmény irányába fordult nem kellő bizonyíték a bűnösségének megállapítására. Az I. rendű vádlott ésszerű magyarázatot adott arra, hogy miért öntötte le az eljárás alá vont személyeket, és ezt a IV. rendű vádlottnak sem volt oka megkérdőjelezni, hiszen a sértettek egyike sem panaszkodott. Mivel vádlott⁴ rendőr törzsszázlós vádlott semmilyen bűncselekmény elkövetését nem észlelte, így jelentési kötelezettsége sem keletkezett. Ezen körülményre figyelemmel a védő az elsőfokú ítélet megváltoztatására és védencének az ellene emelt vád alóli felmentésére tett indítványt. Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság a védői érvelést nem fogadná el, indítványozta enyhítő körülményként figyelembe venni, hogy a védence büntetlen előéletű, parancsnoki jellemzése pozitív, eddig öt alkalommal került sor jutalmazására. Ezen túlmenően egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, és további enyhítő körülmény a bekövetkezett időmúlás, figyelemmel arra, hogy az elkövetéstől számítva lassan már öt év eltelt. A védői álláspont szerint az enyhítő körülmények súlyára figyelemmel a védenccével szemben kiszabott ítélet aránytalanul súlyos, így másodlagosan a vele szemben kiszabott büntetés jelentős enyhítését indítványozta.

[39] Az V. rendű vádlott védője fellebbezése írásbeli indoklásában egyetértett a fellebbviteli főügyészség azon megállapításával, hogy a hivatalos személy által hivatalos eljárása során elkövetett bűnpártolás büntettének minősítése téves. Ugyanakkor az is vitatta, hogy védence bármilyen a Btk-ba ütköző bűncselekményt megvalósította volna, így vitatta a másodfokú ügyészség által megállapítandó 3 rb. a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő hivatalos eljárásban csoportosan, bűnsegédként elkövetett bántalmazás büntettében történő bűnösséget is. Egyetértett azzal, hogy az ítéleti tényállás részben megalapozatlan, mivel iratellenes és téves ténybeli következtetéseket tartalmaz, amely a a hivatalos eljárásban csoportosan elkövetett bántalmazásban az ügyiratok tartalma alapján kiküszöbölhető. A bántalmazás hivatalos eljárásban bűncselekménnyel kapcsolatban kifejtette, hogy annak elkövetési magatartása tetteleges bántalmazás, és olyan magatartás, amely tetteleges becsületsértésként lenne értékelhető. Utalt arra, hogy az I. tényállási ponttal kapcsolatban az érintett vádlottak egymással egyezően adták elő, hogy az I. rendű vádlottnak a szír állampolgárok vízzel való leöntése azért történt, mivel a szakértői vélemény által is kimondottan közlekedési balesetet szenvedő szír állampolgár szája felszakadt, ajkain sérülés látszódtott és a velük tartózkodó többi külföldi állampolgár személynek is üvegszilánkok kerültek a hajukba. A vízzel történő leöntés tehát azt a célt szolgálta, hogy az üvegszilánkokat és az egyéb szennyeződések kimoshassák a hajukból. Az I. rendű vádlott vallomásában szerepelt az is, hogy a 3 migráns vízzel történő leöntése azért is történt, hogy észhez térjenek. tanú2 rendőr törzsszázlós is úgy nyilatkozott a tárgyaláson, hogy az I. rendű vádlott cselekménye egyfajta mosdatásként volt értékelhető, és nem volt semmiféle embertelen, vagy emberi méltóságot sértő jellege. Lényeges körülményként hivatkozott a védő arra, hogy a külföldi állampolgárok a rendőri intézkedést követően tolmács jelenlétében nyilatkozva nem tartották magukra nézve mindezt sérelmesnek. A büntetőeljárás során nem volt lehetőség a bűncselekmény esetleges sértettjeit kihallgatni. Mivel az I. rendű vádlott vonatkozásában nem volt megállapítható a csoportosan elkövetett bántalmazás hivatalos eljárásban bűncselekménye, ezért azt az V. rendű vádlott bűnsegédként nem követhette el. A védői álláspont szerint azonban az V. rendű vádlott jelenléte nem valósíthatta meg a hivatalos személy által hivatalos eljárása során elkövetett bűnpártolás büntettét sem. Mivel az I. rendű vádlott nem követett el bűncselekményt, így fel sem merül, hogy segítséget kellett volna nyújtania ahhoz, hogy a hatóság üldözése elől meneküljön. Ezért a védő elsődlegesen arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú katonai tanács által az V. rendű vádlott terhére rótt hivatalos személy által hivatalos eljárása során elkövetett bűnpártolás büntette alól mentse fel, és utasítsa el a fellebbviteli főügyészségnek a büntetés súlyosítása érdekében bejelentett fellebbezését, valamint utasítsa el azt az ügyészségi indítványt, hogy az V. rendű vádlott hivatalos eljárásban csoportosan, bűnsegédként elkövetett bántalmazás büntettét valósította volna meg. Másodlagosan a védő arra tett indítványt, hogy az V. rendű vádlott esetében az elsőfokú ítéletben meghatározottakhoz képest kevesebb napi tételszámú pénzbüntetés kiszabására és rövidebb tartamú rendfokozatban történő visszavetés mellékbüntetésre kerüljön sor.

[40] A VI. rendű vádlott védője a másodfokú bíróságnál előterjesztette fellebbezése írásbeli indoklását, melyben elsődlegesen felmentésért, másodsorban enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. A védence terhére rótt vagyon elleni bűncselekmény kapcsán kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet megalapozatlan, részben iratellenes, részben helytelen ténybeli következtetést tartalmaz, és ezen hibák vezettek oda, hogy a katonai tanács a VI. rendű vádlott bűnösségét ezen bűncselekményben megállapította. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság részéről olyan megállapítások születtek a védence terhére rótt vagyon elleni bűncselekménnyel kapcsolatban, amelynek nincs semmiféle ténybeli alapja, és ténylegesen a

vádiratban az ügyészség sem állította, hogy a VI. rendű vádlott valamilyen csoport tevékenységét támogatta volna. A védő tanúvallomásra hivatkozva érvelt amellett, hogy az akadályt képező létrákat el kellett távolítani a kettős kerítés közötti szakasról, tehát önmagában annak a kerítésen kívüli szakaszra való kivitele nem adott alapot a VI. rendű vádlottnak arra a következtetésre, hogy itt lopás történik. Az eljárás során fel sem merült, hogy vádlott6 létrákat próbált volna megszerezni magának, a pusztja jelenléte pedig nem alapozhatta meg a bűnösségét. Kitért a védő arra, hogy a VI. rendű vádlottnak az üzletszerűsége kiterjedő tudattartalma teljesen megalapozatlan megállapítás a bíróság részéről.

[41] A II/3. tényállási pontban írt cselekménnyel kapcsolatban a védő utalt arra, hogy nem fogadható el az az intézkedő rendőrökkel szemben a bíróság által támasztott követelmény, hogy tizenegy határsértővel szemben intézkedés során négy rendőr között megbomlik az egység úgy, hogy egy rendőrrel szemben a másik három rendőr intézkedést kezdeményez. Ez sokkal nagyobb hátránnyal és veszéllyel fenyegetett volna. A védői álláspont szerint az ítéleti tényállás helyesen figyelembe vette az eltérő rendfokozatokat és beosztásokat tényként állapítható meg, hogy a VI. rendű vádlott rendelkezett a legalacsonyabb rendfokozattal és beosztással, jelentési kötelezettsége sem állhatott fenn, hiszen jelen volt a szolgálati előjárója is az esetnél. Kiemelte a védő, hogy a személyi bűnpártolás ilyen körülmények között a védenca részéről csak akkor következhetett volna be, ha az esetet követően bizonyíthatóan tisztában van azzal, hogy a jelenlévő előjárói nem jelentették az esetet. Utalt arra a védő, hogy a bizonyítás anyagát képezték védenének októberi szolgálatvezénylései, amelyekből kiderül, hogy az esetet követően több pihenőnapot töltött, így nem is lehetett rálátása az ügy további fejleményeire. Erre figyelemmel a VI. rendű vádlott felmentésére tett indítványt. Kitért a védő arra, hogy álláspontja szerint a Szegedi Törvényszék nem kellő súllyal vette figyelembe enyhítő körülményként a jelentős időmúlást, és azt, hogy a vádlottak korábban nem álltak bíróság előtt, továbbá, hogy a VI. rendű vádlott szolgálati jogviszonya megszűnt. Mindenképpen eltúlzott védenccével szemben a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása, az nem tettarányos, illetve a belső arányosság követelményeinek sem felel meg. Bűnösség megállapítása esetén is indokolatlannak látta a védő védenccével szemben felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását, illetve a pénzbüntetés egy napi tétele összegének jelentős csökkentését indítványozta.

[42] A VIII. rendű vádlott védője a másodfokú bíróságnál előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben kitért arra, hogy az ügyészségnek a súlyosabb pénzbüntetés kiszabására irányuló indítványa nem alapos, mert védenca semmilyen vagyonból vagy jövedelemből nem részesült az elkövetett cselekmény következtében. Álláspontja szerint védenca cselekménye nem volt olyan súlyú, hogy a kiszabott büntetést súlyosítani kellene, és az ügy egyéb vádlottjaihoz képest csak másodlagos szereplő volt. Kizárólag passzív magatartása volt az elkövetésnél. Erre figyelemmel a védő indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg és a kiszabott büntetést enyhítse, figyelemmel arra, hogy vádlott8 gyermeke autizmusos folyamatos kezelést igényel, így a pénzbüntetés teljesítése is aránytalanul nagy terhet jelent számára. Az eljárás is jelentős anyagi terhet jelentett, és a büntetés célja elérhető lenne mérsékeltebb pénzbüntetéssel is. Utalt arra a védő, hogy védenca az eljárás kezdetétől beismerte a tettét és bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomást tett. Indítványozta továbbá, hogy a másodfokú bíróság a perköltség kiterjesztésére és egyetemleges viselésére vonatkozó ügyészi fellebbezést is utasítsa el.

[43] Az I. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a fellebbezésében, és annak írásbeli indokolásában foglaltakat tartotta fenn azzal, hogy kétségének adott hangot abban a tekintetben, hogy a bíróság részéről az ügy feldolgozása során hogyan lehet hatékonyan dolgozni úgy, hogy a tárgyalásról nem készül, írásbeli jegyzőkönyv, csak videófelvétel. Utalt arra, hogy az eljárás során volt az eljárás megszüntetésére vonatkozó védői indítvány, és perbeszédében bűncselekmény hiányában történő felmentésére tett indítványt. Volt felmentés iránti indítványa a büntethetőséget kizáró ok, társadalomra veszélyességben való tévedés alapján, továbbá bizonyítottság hiányában történő felmentést célzó indítvány is. Utalt arra, hogy érvelése egybevág a becsületbírósági eljárásban meghozott határozatban rögzítettekkel. Csatolta a védő a védenca tekintetében született személyi állományára vonatkozó parancsot, melyből kiderül, hogy a rendfokozatban történő visszavetése meg is történt, az végrehajtásra került, és újra a törzsszászlósi rendfokozatot viseli. Utalt továbbá védenca újonnan beszerzett parancsnoki jellemzésére, mely a katonai életútját példaértékűnek tartja. Kitért a védő arra, hogy védenca a terhére rótt egyik bűncselekmény tekintetében a bűnösségét már az előkészítő ülésen beismerte és az elsőfokú bíróság annak elfogadását indokolatlanul utasította el. Összességében arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva az I. rendű vádlottat az I. vádpontokban írt cselekmény alól mentse fel bűncselekmény hiányában. Amennyiben az ítéltábla ezen indítványnak helyt ad, csak a II/3. vádpontban szereplő tényekkel összefüggésben állapítsa meg védenca bűnösségét, mely esetben az elsőfokú bíróság által kiszabott pénzbüntetés is eltúlzott a büntetés mértékét illetően, mert annak neme megfelelő. Indítványozta a rendfokozatban visszavetés mellőzését, vagy az időtartamának enyhítését, figyelemmel arra, hogy ezt a büntetést a fegyelmi eljárás következményeként már elszenvedte védenca.

[44] A II. és VII. rendű vádlottak védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az írásbeli indokolásban írtakat tartotta fenn.

[45] A III. rendű vádlott védője az elsőfokú ítélet ellen bejelentett és utóbb írásban indokolt fellebbezését változatlan formában fenntartotta.

[46] A IV. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a fellebbezését és annak indokolását változatlanul fenntartotta.

[47] Az V. rendű vádlott védője a korábban bejelentett és részletesen indokolt fellebbezését fenntartotta a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében.

[48] A VI. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az írásbeli indokolásában foglaltakat, valamint az elsőfokú eljárás végén megtartott

perbeszédében foglaltakat fenntartotta. Védenccselekményével kapcsolatban csatlakozott a védőtársai által előadottakhoz.

[49] A VIII. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az írásbeli indokolásban foglaltakat tartotta fenn, kiegészítve azzal, hogy védenccselekmény az egészet tortúráként élte meg.

[50] Az I. rendű vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy az I. tényállási pont tekintetében a védője a bíróság elé tárta az érveket, és remélte, hogy az nagyobb táptalajra talál az ítéltáblánál. A II/3. tényállási pont kapcsán előadta, hogy beismerő vallomást tett, utólag jelentést tett az elöljárója felé, tudva, hogy az a cselekmény a jogszabályban leírtaknak nem felel meg. Az I. vádpontokban írt cselekménnyel kapcsolatban kifejtette, hogy legjobb tudása szerint járt el, és az szerinte nem bűncselekmény.

[51] A II. rendű vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy megbánta a tettét és a kiszabott büntetés enyhítését kérte. Utalt arra, hogy két kiskorú gyermek neveléséről gondoskodnak, az ő anyagi biztonságuk a legfontosabb. Előadta, hogy a feleségével babavárá hitelt vettek fel, hogy a megromlott egészsége miatt édesapjának gondozása is rá hárul.

[52] A III. rendű vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által előadottakhoz. Elmondta, hogy nagyon megbánta a cselekményét, és nem gondolta, hogy 21 éves szakmai pályáját teszi tönkre. A kiszabott büntetés enyhítését kérte.

[53] A IV. rendű vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy nem követett el bűncselekményt, a felmentését kérte.

[54] Az V. rendű vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában csatlakozott a védője által előadottakhoz. Elmondta, hogy álláspontja szerint nem követett el bűncselekményt, mert az I. rendű vádlott nem tett semmi olyat, amihez ő asszisztálhatott volna. A pénzbüntetés kiszabása esetére részletekben történő megfizetés engedélyezését kérte.

[55] A VI. rendű vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy a védői fellebbezéssel, és annak indokolásával minden pontja tekintetében egyetért.

[56] A vádlottak, védőik és az ügyész által bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljes körű. Ezért a másodfokú bíróság a felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az

ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[57] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács az eljárási szabályokat túlnyomórészt betartotta. A vádirat kézbesítését követően a törvényes határidőn belül előkészítő ülést tűzött ki, majd az I-VII. rendű vádlottak vonatkozásában a váddal egyező beismerés hiányára figyelemmel, míg a VIII. rendű vádlott tekintetében a váddal egyező beismerése, és a tárgyalásról történő lemondása ellenére tárgyalásra tért át. A Be. 504. §-a a bíróság részére lehetőséget biztosít arra, hogy a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát ne fogadja el, tehát a katonai tanács ezzel eljárási szabályt nem sértett, csupán elmulasztotta magyarázatát adni annak, hogy az elfogadásra miért nem látott lehetőséget. A törvényszék az előkészítő ülésen és a tárgyaláson a vádlottakkal, a tanúkkal szemben törvényes kioktatásokat, figyelmeztetéseket alkalmazott, és az ügy egyéb bizonyítékait is a jogszabályban előírt módon tette a bizonyítás anyagává.

[58] Észlelte azonban a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú katonai tanács eljárása során, megsértette a Be. 6. §-ában írt rendelkezéseket. A Be. 6. § (1) bekezdése alapján a bíróság vád alapján ítélezik. A (2) bekezdésben foglaltak szerint a bíróságnak a vádról döntenie kell, a vádon túl nem terjeszkedhet. A (3) bekezdés alapján a bíróság csak a megvádolt személy büntetőjogi felelősségéről dönthet, és csak olyan cselekményt bírálhat el, amelyet a vád tartalmaz. A Szegedi Regionális Ügyészség sem a vádiratában, sem a vádirat módosításban, de a tárgyaláson eljáró ügyész perbeszédében sem vádolta a II. rendű vádlottat 2 rb., míg a III. rendű vádlottat 1 rb. a Btk. 305. § c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetével. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás sem tartalmazza az adott cselekmények leírását, a bíróság ténylegesen ítélete indokolásában [126] bekezdésében fejtette ki, hogy mely körülményekre figyelemmel látta szükségesnek a vádlottak bűnösségét ezen bűncselekményben is megállapítani. Figyelemmel azonban arra, hogy az ügyészség ezen bűncselekmények elkövetésével nem vádolta a II. és III. rendű vádlottakat, arra irányuló szándék nem volt, továbbá sem a vádirati, sem az ítéleti tényállás nem tartalmazza a hivatali visszaélés tényállási elemeit, ezért a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és vádlott² volt címzetes rendőr főtörzsőrmester II. rendű vádlottal szemben 2 rb. hivatali visszaélés büntette és vádlott³ volt rendőr zászlós III. rendű vádlottal szemben hivatali visszaélés büntette miatt folyamatban lévő büntetőeljárást megszüntette a Be. 607. § (1) bekezdés b) pontja alapján, utalva arra, hogy az ügyészség vádemelési monopóliumával kapcsolatos szerepét a bíróság nem veheti át.

[59] A BH2020. 139. számú eseti döntésben foglaltak szerint a másodfokú bíróság határozatával szemben bejelentett másodfellebbezés csak ügydöntő határozattal szemben érvényesíthető. A törvény a másodfokú bíróság határozata ellen csak abban az esetben teszi lehetővé a további jogorvoslatot, ha a büntetőjogi főkérdésben születik az elsőfokú bíróság határozatához képest ellentétes döntés. A nem ügydöntő végzés elleni fellebbezést elbíráló másodfokú határozattal szemben nincs helye további jogorvoslatnak a Be. 579. § (3) bekezdése, a Be. 614. § (1) bekezdése, valamint a Be. 615. § (1) és (2) bekezdései alapján. A vádon túlterjeszkedés esetén a másodfokú bíróság nem ügydöntő határozattal helyezi hatályon kívül az elsőfokú bíróság határozatát és szünteti meg az eljárást.

[60] Az elsőfokú bíróság a tényállást részben mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Az I. rendű vádlott az I. tényállási pontban írt cselekménnyel kapcsolatban a vádban írtakat ténybelileg elismerte, azonban vitatta, hogy magatartásával bűncselekményt követett volna el. Mind a nyomozati, mind a bírósági szakban arra hivatkozott, hogy az üldözést követően közúti balesetet szenvedett személyek fejét azért öntötte le vízzel, hogy meggyőződjön arról, hogy érte-e sérülés a fejüket. Részéről a cselekmény segítségnyújtásra, nem pedig valamilyen hátrány okozására irányult. A II/3. tényállási pontban írt cselekménnyel kapcsolatban a bűnösségét az eljárás teljes ideje alatt elismerte, védekezésésként csupán arra hivatkozott, hogy késve, néhány hónappal később jelezte előljárójának a II. rendű vádlott jogellenes cselekményét. A II. rendű vádlott a tárgyaláson nem kívánt vallomást tenni, a nyomozati szakban, mind a vagyon elleni, mind a bántalmazás hivatalos eljárásban bűncselekmények elkövetését beismerte. A III. rendű vádlott a nyomozás során elismerte a vagyon elleni bűncselekmény elkövetését, a tárgyaláson nem kívánt vallomást tenni. A IV. rendű vádlott a nyomozás során nem kívánt vallomást tenni, ténybelileg elismerte az I. tényállási pontban írt cselekményt, azonban hangsúlyozta, hogy az I. rendű vádlott azt vele nem beszélte meg, csupán megtörtént a jelenlétében, illetve, hogy nem idegen a gyakorlatukban, hogy olyan módon keresnek sérülést az intézkedés alá vont személyen, hogy vízzel leöntik. Az V. rendű vádlott sem a nyomozás során, sem a tárgyaláson nem kívánt vallomást tenni. A VI. rendű vádlott a tárgyaláson nem kívánt vallomást tenni, a nyomozás során a vagyon elleni bűncselekménnyel kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy nem tudta, hogy a járőrtársa lopásra készül, azonban elismerte, hogy a magatartása gyanús volt, eltért az előírásoktól. A vallomása ténylegesen ténybeli beismerésnek minősül. A II/3. tényállásban írt cselekménnyel kapcsolatban ténybelileg elismerte a cselekmény elkövetését, azonban védekezése szerint a II. rendű vádlott bántalmazó tevékenységénél jelen lévő személyek közül ő volt a legalacsonyabb rendfokozatú és a legalacsonyabb beosztású személy, így arra gondolt, hogy a nála magasabb rendfokozatú, és az ő előljárójaként jelenlévő személynek kell a jelentést megtenni. A VII. rendű vádlott a nyomozás során tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, a tárgyaláson nem kívánt vallomást tenni. A VIII. rendű vádlott a nyomozás során beismerte a bűncselekmény elkövetését, az előkészítő ülésen a váddal egyező beismerő nyilatkozatot tett. A tárgyaláson nem kívánt vallomást tenni.

[61] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I. tényállási pontban írt cselekményt az I. és IV. rendű vádlottak ténybeli beismerése, a tárgyaláson felolvasással a bizonyítás anyagává tett tanúk vallomásai, az intézkedés helyszínén készült iratok és felvételek az I. rendű vádlott cselekményét rögzítő fényképfelvételek, az sértettl sértettre vonatkozóan készült okiratok, az egyesített igazságügyi orvos és közlekedési műszaki szakértői vélemény alapján állapította meg. A katonai tanács ítélete [103] bekezdésében meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem fogadta el az I. rendű vádlott védekezését a tényállás alapjául. Az ügy egyéb bizonyítékaira hivatkozva fejtette ki, hogy miért nem fogadható el, hogy elsősegélynyújtás okából történt a sértettek leöntése. Helytállóan hivatkozott arra, hogy a fényképfelvételek fejen lévő sérülésre nem utalnak, az utólagos vizsgálatok sem támasztották alá. Helytállóan utalt arra is, hogy a minimális mennyiségű vízzel történő leöntése az intézkedés alá vont személynek önmagában üvegszilánkok kimosására nem alkalmas, ellenben a hűvös időben, esőben a sértettek további leöntése valójában inkább kellemetlenebb helyzetbe hozza őket.

[62] A törvényszék a II/1. tényállásban foglalt cselekményt a II. rendű vádlott nyomozás során tett, a tényekre és a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomása, valamint a VI. rendű vádlottnak a nyomozás során tett ténybeli beismerő vallomása, a tárgyaláson kihallgatott tanú vallomása, a tárgyaláson felolvasással a bizonyítás anyagává tett tanúk vallomásai, hangfelvételek, videó felvételek, fényképfelvétel, a lefoglalással összefüggésben készült okiratok és fényképek, lényegében egymást alátámasztó bizonyítékok alapján állapította meg. A katonai tanács nem tévedett akkor sem, amikor a VI. rendű vádlott védekezésével szemben megállapította a cselekményben való részvételét, és ennek az ítélet [107] bekezdésében megfelelő indokát adta, utalva arra, hogy objektív bizonyítékok felvételek és a rádiókommunikáció anyaga támasztja alá, hogy az elkövetés során a VI. rendű vádlott mindvégig a II. rendű vádlott mellett volt.

[63] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a II/2. tényállást a VII. rendű vádlott tagadásával szemben a III. rendű vádlottnak a nyomozás során a tényekre és a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomása, a tárgyaláson kihallgatott tanúk vallomásai, a felolvasással a bizonyítás anyagává tett tanúvallomások, a hangfelvételek, a képfelvételek, a létrák lefoglalásával kapcsolatos okiratok, fényképfelvételek, valamint további okiratok alapján állapította meg. A katonai tanács ítélete [107] bekezdésében logikusan és meggyőzően indokolta, hogy miért nem fogadta el a VII. rendű vádlott védekezését.

[64] A Szegedi Törvényszék a II/3. tényállásban írt cselekményt az I., II. és VIII. rendű vádlottak beismerő vallomása, a tárgyaláson felolvasással a bizonyítás anyagává tett tanúvallomások és okirati bizonyítékok, lényegében egybehangzó, egymást alátámasztó bizonyítékok alapján állapította meg.

[65] Észlelte azonban a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú katonai tanács által rögzített tényállás részben megalapozatlan. A Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja alapján részben hiányos, a c) pontban írtak szerint a megállapított tényállás ellentétes a lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, továbbá a d) pontban írtaknak megfelelően az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. Ezért a tényállást a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján a következők szerint helyesbíti. A II/1. és II/2. tényállások vonatkozásában a II. és III. rendű vádlottak terhére megállapított hivatali visszaélés esetében hiányzik annak a vádbeli és tényállásbeli alapja is. Az elsőfokú bíróság ítélete indokolása [126] bekezdésében tett egyébként a tényállásra vonatkozó megállapításokat, azonban ezt mellőzni kellett, mert az elsőfokú bíróság ténylegesen a vádhatóság jogkörét vette át, amikor olyan tényeket állított, amelyeket az ügyészség nem kívánt a vádiratban szerepeltetni, és nem kívánta a II. és III. rendű vádlottak felelősségre vonását. Ugyanezen tényállásokhoz kapcsolódóan szintén a vádon való túlterjeszkedésként értékelhető, hogy a létrák eltulajdonítása kapcsán a katonai tanács egy bűnözői csoport létrejöttét és működését rögzítette ítélete [22]-[24] bekezdéseiben. Az ügyészség ilyen csoport létrejöttének megállapítását nem indítványozta, annak ténybeli alapjai is hiányoznak, ezért a másodfokú bíróság ezeket mellőzte. Úgy szintén mellőzte az ítéltábla az elsőfokú ítélet [35]

és [40] bekezdésében tett, a II. és III. rendű vádlottak rendszeres haszonszerzésre törekedésére, az üzletszerű elkövetésére vonatkozó megállapításokat.

[66] A másodfokú katonai tanács azonban a II/1. tényállást az elsőfokú bíróság által megvizsgált és elfogadott bizonyítékok alapján annyiban egészítette ki, hogy a II. rendű vádlott által eltulajdonított létrák 2021. december 6. napján a vádlottól és hozzátartozójától lefoglalásra kerültek, így a kár megtérült. A II/2. tényállási pontban foglaltakat a másodfokú bíróság annyiban egészítette ki, hogy a III. rendű vádlott által eltulajdonított létrák a vádlottól, valamint érdekelt3tól és érdekelt2től 2021. december 6. napján, illetve 2023. március 21. napján kerültek lefoglalásra, így az okozott kár megtérült.

[67] Az elsőfokú bíróság nem látta indokoltnak a tényállás kiegészítését az I. rendű vádlott védője indítványának megfelelően azzal, hogy védencének az I. tényállási pontban írt intézkedését egy közlekedési baleset előzte meg, amely az üldözött gépjárművel egy tuskónak történő ütközés folytán jött létre. Az ítéltábla álláspontja szerint ez a körülmény a cselekmény elbírálása szempontjából nem releváns, ténylegesen nem jelent különbséget, hogy egy tuskónak ütközés, vagy a járműnek a rossz minőségű sáros úton való fennakadása volt a megállás oka.

[68] A másodfokú bíróság nem látta indokoltnak a [19] és [20] bekezdéseket illetően a tényállásnak a főügyészségi indítvány alapján történő kiegészítését. A másodfokú bíróság álláspontja szerint alapvetően a cselekménnyel kapcsolatban az érintett vádlottak nyilatkozatán kívül három képfelvétel áll rendelkezésre, amely nem enged elegendően következtetést a III-V. rendű vádlottak szándékerősítő hatására.

[69] Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú katonai tanács által a fent írtak szerint kiegészített és helyesbített tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta.

[70] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság – a vádon való túlterjeszkedés miatt nem releváns II. és III. rendű vádlotti hivatali visszaélés kivételével – okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére, részben tévedett azonban a cselekményük jogi minősítését illetően.

[71] Az I. tényállási pont kapcsán a Regionális Nyomozó Ügyészség az I. rendű vádlottat 3 rb. a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő hivatalos eljárásban csoportosan elkövetett bántalmazás büntettével vádolta. Az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét ezen tényállási pont kapcsán a Btk. 305. § c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntettében állapította meg. Kiegészítette a vádirati tényállást azzal, hogy az I. rendű vádlott azért követte el a terhére rótt cselekményt, hogy az intézkedés alá vont

személyek magukat még kellemetlenebb helyzetben érezzék, és felsorolta mindazokat a körülményeket, amelyekről a vádlotti magatartásra visszavezethetően ténylegesen kellemetlenebbül, kevésbé komfortosan érezhették magukat az intézkedés alá vont személyek. Ennek ellenére a másodfokú bíróság abban a kérdésben, hogy hivatali visszaélés, vagy hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás történt, az ügyészi álláspontot fogadta el.

[72] A jelen ügyben megállapított hivatali visszaélést az a hivatalos személy követi el, aki azért, hogy jogtalan hátrányt okozzon vagy jogtalan előnyt szerezzen hivatali helyzetével egyébként visszaél. A Btk. 301. § (1) bekezdésében írt bántalmazás hivatalos eljárásban büntetett az a hivatalos személy követi el, aki eljárása során mást tetteleg bántalmaz. A hivatali visszaélés a legáltalánosabb hivatali bűncselekmény, míg a bántalmazás hivatalos eljárásban ahhoz képest speciálisabb. A jelen ügyben a helyes jogi minősítést annak eldöntésével lehet megállapítani, hogy az egyszerű jogtalan hátrány okozáson, az azt megelőző állapothoz képest rosszabb helyzet előidézését meghaladóan történt-e az I. rendű vádlott részéről olyan cselekmény, ami tetteleges bántalmazásának minősül. Az ügyészség e körben helytállóan hívta fel a Kúria BH 2020. 352. számú eseti döntésében foglaltakat, mely szerint a Btk. 301. §-ába ütköző hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette vonatkozásában az elkövetési magatartás a tetteleges bántalmazás, azaz a más teste ellen irányuló, a testi épséget vagy a becsületet érintő támadás. A bántalmazás lehet ütés, lökés, rúgás vagy olyan magatartás, amely tetteleges becsületsértésként lenne értékelhető. A határozat külön a leköpést, a hajhúzást és az orrfricskázást említette, azzal, hogy a felsorolás nem taxatív, az további magatartásokkal kiegészülhet. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádirat I. vádpont [4] bekezdésében, valamint az elsőfokú ítélet [18] bekezdésében felsoroltak, hogy az I. rendű vádlott a hideg esős – 4-7 °C-os hőmérséklet mellett – a földön ülő intézkedés alá vont személyek fejét egy műanyag palackból vízzel leöntötte megvalósította a bántalmazás hivatalos eljárásban büntetett.

[73] A másodfokú bíróság nem értett egyet az elsőfokú katonai tanács azon jogi álláspontjával, hogy az I. rendű vádlott cselekményénél jelenlévő III., IV. és V. rendű vádlottak a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő bűnpártolás büntetettét valósították meg. Nem osztotta azonban a másodfokú katonai tanács az ügyészi álláspontot sem, mely szerint ez a három vádlott bűnsegédként valósította volna meg a bántalmazás hivatalos eljárásban büntetettét. A cselekménnyel kapcsolatban objektív bizonyítékként csupán három fénykép áll rendelkezésre. A fényképek az I. rendű vádlott magatartását rögzítik, mely elegendő információt ad arra, hogy következtetni lehessen arra, hogy magatartásával bűncselekményt, és milyen bűncselekményt követett el, de nem ad arra vonatkozóan információt, hogy a III., IV. és V. rendű vádlottaknak az I. rendű vádlotti cselekményhez való viszonyulására vonatkozóan következtetni lehessen, még annak ellenére sem, hogy a fényképeket a III. rendű vádlott készítette. A másodfokú bíróság ezért nem látta indokoltnak a tényállás kiegészítését az ügyész által indítványozottakkal, mely szerint a III., IV. és V. rendű vádlottak a bántalmazással szemben nem léptek fel, magatartásukkal nyilvánvalóvá tették, hogy a bántalmazó cselekménnyel egyetértenek, a bántalmazáshoz támogató, szándékerősítő jelenlétükkel járultak hozzá. Ezzel szemben az állapítható meg, hogy a tényállásban rögzítettek szerint az intézkedést végző szolgálati csoport parancsnoka az I. rendű vádlott volt, aki így előjárója volt a III., IV. és V. rendű vádlottaknak, részükre utasítást, parancsot adhatott, és a szolgálati hierarchiából adódóan ők engedelmisséggel tartoztak neki. Ilyen körülmények mellett az, hogy egy rendőri intézkedés során a járőr-

csoport tagjai a csoportparancsnokkal szemben nem léptek fel egyáltalán nem utal arra, hogy a jogellenes cselekményével egyetértettek, azt támogatták volna. A szolgálati feladat elvégzése során a jelenlétük nem tekinthető szándékerősítő jelenlétnek, az adott helyen őrzési feladatuk volt. A III., IV. és V. rendű vádlott magatartása nem értékelhető hivatalos személy által hivatali kötelessége megszegésével elkövetett bűnpártolásként sem, mert a csoportparancsnok és a csoport tagjai közötti viszony nem a hivatalos személynek a hatósági jogköre folytán más személy felé gyakorolható hatalmából adódó viszonyt jelenti, hanem azt kell vizsgálni, hogy a szolgálati rend szerint a hierarchizált katonai szervezetben milyen kötelességet keletkeztet a beosztott számára a rendőri intézkedés során kifejtett I. rendű vádlotti magatartás. A III., IV. és V. rendű vádlottak az I. rendű vádlottnak egy bűncselekményt, vagy mindenképpen jogellenes cselekményét észlelték, amelyet a rendőri intézkedés során tanúsított, ezért, mint a rendőri intézkedéssel összefüggő rendkívüli eseményről írásos jelentést kellett tenniük a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 89. § (4) bekezdésében írtaknak megfelelően. Amikor utóbbi vádlottak legkésőbb a szolgálat leadása során jelentésükben nem számoltak be az I. rendű vádlott cselekményéről, akkor a szolgálatukra vonatkozó szabályt szegték meg. A Btk. 438. § (1) bekezdésében foglaltak szerint, aki őr, ügyeleti vagy egyéb készenléti szolgálatban – az adott szolgálatra vonatkozó szolgálati intézkedés rendelkezéseit megszegve – elalszik, vagy a szolgálat ideje alatt szeszes italt, illetve kábítószer vagy kábítószernek nem minősülő kábító hatású anyagot vagy szert fogyaszt, rendeltetési helyét elhagyja, vagy a szolgálat ellátására vonatkozó rendelkezést más módon súlyosan megszegi, az a kötelességszegés szolgálatban bűncselekményét követi el. A III., IV. és V. rendű vádlottak a szolgálat ellátására vonatkozó rendelkezést más módon szegték meg, nem a törvényi tényállásban írt három nevesített módon. Nem kétséges, hogy a magatartásuk a szolgálatra vonatkozó szabályok súlyos megszegésének minősült, azonos súlyú a három nevesített elkövetési móddal, hiszen a kötelesség eredménye ugyanolyan jelentőségű. Egységes a katonai bírói gyakorlat abban a tekintetben, hogy a szolgálat ellátására vonatkozó rendelkezéseknek olyan módon történő megszegése, amely adott esetben bűncselekmény miatti felelősségre vonás ellehetetlenüléséhez vezet súlyosabban minősül, a bűncselekmény a szolgálatra a jelentős hátrány veszélyével jár. Az előzőekben foglaltakra figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az I. rendű vádlott hivatali visszaélés büntettként értékelt cselekményét 3 rb. a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző bántalmazás hivatalos eljárásban büntettként, míg a III., IV. és V. rendű vádlottak bűnpártolás büntettként értékelt cselekményét a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő szolgálatban kötelességszegés büntettként minősítette.

[74] A másodfokú bíróság nem értett egyet az elsőfokú katonai tanácsnak a II., III. VI. és VII. rendű vádlottak vagyon elleni bűncselekményei jogi minősítésével. A törvényszék tévesen állapított meg a lopási cselekmények minősítő körülményeként üzletszerűséget. A Btk. 459. § (1) bekezdés 28. pontjában foglaltak szerint üzletszerűen követi el a bűncselekményt, aki ugyanolyan vagy hasonló jellegű bűncselekmények elkövetése révén rendszeres haszonszerzésre törekszik. A minősítő körülmény célzatot tartalmaz, amelyből több következtetés is levonható. Így következik belőle az, hogy egyetlen bűncselekmény elkövetése esetén is megállapítható az üzletszerűség, ha mellette megállapítható további bűncselekmények elkövetésére irányuló szándék, továbbá, hogy több bűncselekmény elkövetése esetén sem állapítható meg üzletszerűség, ha azok mellett nincs rendszeres haszonszerzésre törekvés. A II. és III. rendű vádlottak terhére 1-1 rb. lopási cselekmény volt megállapítható. Az elsőfokú bíróság a vádirati tényállás kereteit túllépve feltételezte egy bűnözői csoport működését, amelynek keretében a jelen ügyben érintett vádlottak is

rendszeres haszonszerzésre törekedve tulajdonítottak el létrákat. A bűnözői csoport működésére vonatkozó megállapítások azonban alappal nem bírtak, azt a másodfokú bíróság mellőzte a tényállásból. Valójában a II. rendű vádlott egy alkalommal a VI. rendű vádlott segítségével, míg a III. rendű vádlott szintén egy alkalommal a VII. rendű vádlott segítségével tulajdonított el létrákat. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban további lopási cselekmények elkövetésének célzatára nem a vádlottak esetleg komolytalanul, dicsekvésként ható kijelentéseiből, hanem objektív körülményekből kell következtetni. Így vizsgálni kellett azt, hogy a létráknak a vádlottak általi eltulajdonítása milyen módon feleltethető meg a rendszeres haszonszerzés fogalmának. Az ugyanis a lefoglalásról szóló határozatok, jegyzőkönyvek és az ekkor készült fényképfelvételek alapján megállapítható, hogy az eltulajdonított létrák azoktól a személyektől kerültek elő, akikhez az elkövetést követően nyomban kerültek. Ezeknek a személyeknek a lakhelyén voltak fellelhetők 2021. december 6-án, vagy más létrák esetében 2023. március 21-én. A létrák tehát több hónap, vagy több év alatt értékesítésre nem kerültek, hogy abból haszon származzon, és adat sem merült fel arra vonatkozóan, hogy az értékesítést, vagy valamilyen haszon fejében történő hasznosítást megkísérelték volna. Bár az üzletszerűség fogalmához nem tartozik hozzá, hogy az így végzett cselekmény a megélhetésének az alapja legyen, azonban a fogalomhoz valamilyen bármilyen csekély, de rendszeres haszon megszerzésének célzata hozzátartozik. A jelen ügyben azonban ez nem volt megállapítható, ezért a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a II. és III. rendű vádlottak vagyon elleni bűncselekményét a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő lopás vétségének míg a VI. és VII. rendű vádlottak vagyon elleni bűncselekményeit a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő, bűnsegédként elkövetett lopás vétségének minősítette.

[75] A másodfokú bíróság nem értett egyet azon védői érveléssel, hogy a határsértő személyek a határkerítések közötti területen hagyott létrák tulajdonjogáról lemondtak, azok uratlan dolgot képeztek, így bárki megszerezhetette őket. A határkerítés speciális jellegéből adódóan az állapítható meg, hogy az otthagyt létrák bűncselekmények elkövetésének eszközei voltak (Btk. 352/A. §). Ilyen módon az állam, illetve annak a határ védelme során, illetve büntetőügyben eljáró szervei voltak jogosultak rendelkezni. A rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy kialakításra került egy szabályrendszer a létrák összegyűjtésével, tárolásával, majd hasznosításával kapcsolatban. A vádlottak a számukra idegen dolgot, a jogszerűen birtokló, az afelett rendelkezni jogosulttól jogtalanul eltulajdonították, tehát lopást követtek el.

[76] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a II/3. tényállási pontban írt cselekmény alapján a II. rendű vádlott bűnösségét a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző bántalmazás hivatalos eljárásban büntetében megállapította. Tévedett azonban, amikor a II. rendű vádlott cselekményéről tudomást szerző, vele azonos intézkedésben résztvevő I., VI. és VIII. rendű vádlottak bűnösségét a Btk. 282. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző, de a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő bűnpártolás büntetében állapította meg. Ahogy azt a másodfokú bíróság az I. tényállási pont kapcsán is kifejtette a vádlottak közötti kapcsolat nem a hivatalos személynek a közhatalmi jogosultság folytán intézkedés alá vonható más személyhez való viszonya, hanem a katonai hierarchia, és szolgálati rend alapján szabályozott viszony. A rendelkezésre álló, az elsőfokú bíróság által beszerzett és 51. naplószáma alatt található irat alapján megállapítható, hogy 2021. október 13. napján az I. rendű vádlott

csoport-parancsnokként és a csoportok szolgálati előjárójaként látta el a szolgálatát, míg a többiek gépkocsizó járőrök voltak.

[77] Nem fogadható el a fellebbviteli főügyészségnek azon eseti döntésekre hivatkozó érvelése, hogy az elkövető azzal a cselekményével, hogy bár hivatalos eljárása során bűncselekmény elkövetését észleli, azonban szándékosan nem intézkedik, nem tesz feljelentést, ezáltal segítséget nyújt ahhoz, hogy az elkövető a hatóság üldözése elől meneküljön, hivatali bűnpártolás büntetést valósítja meg. Megállapítható, hogy a BH2000. 142. és 6.Kbf.30/2019/9. számú eseti döntések olyan cselekmények kapcsán születtek, ahol a bűncselekményt állampolgárok és a közhatalmi jogosítványai alapján eljáró hivatalos személy rendőrök részvételével, míg a BH2015. 213. számú eseti döntésben pedig a külföldi állampolgár és hivatalos személyként eljáró rendőr viszonylatában valósult meg. A BH1997. 164. eseti döntésre történő hivatkozás pedig azért nem helytálló, mert a sorkatonai szolgálatot teljesítő honvéd és az alakulat állományilletékes parancsnoka, tehát a jelenlegi szabályozás szerint is a parancsnoki nyomozati jogkörrel rendelkező, és ebben a minőségében az alakulat állománya vonatkozásában hivatalos személyként eljáró elkövető viszonylatában valósult meg. A II/3. tényállásban írt cselekmény idején az I. rendű vádlott a II. rendű vádlottnak parancsnoka, szolgálati előjárója, míg a VI. és VIII. rendű vádlottak járőrtársai voltak, akik közös rendőri intézkedést hajtottak végre. A VI. és VIII. rendű vádlottak az I. tényállási pontban kifejtettek szerint a szolgálatukra vonatkozó, a szolgálati szabályzatban előírt jelentési kötelezettségüknek nem tettek eleget, mely magatartásuk lehetővé tette, hogy a II. rendű vádlott elkerülje a felelősségre vonást, így a szolgálatra jelentős hátrány veszélye fennállt. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a VI. és VIII. rendű vádlottak elsőfokú bíróság által bűnpártolás büntettként értékelt cselekményét a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő szolgálatban köteleességszegés büntettként minősítette. Az I. rendű vádlott a közös intézkedés során a II. rendű vádlott előjárója volt, és e minőségben mulasztotta el a szükséges intézkedést megtenni a felelősségre vonás iránt, ezért a másodfokú bíróság a bűnpártolás büntettként értékelt cselekményét a Btk. 452. § (1) bekezdés a) pontja szerinti előjárói intézkedés elmulasztása vétségének minősítette. A Btk. 452. § (1) bekezdés a) pontjában írt cselekményt az az előjáró követi el, aki köteleességét megszegve az alárendelt köteleességszegésének vagy bűncselekményének megakadályozásához, illetve felelősségre vonásához a szükséges intézkedést elmulasztja. Az adott bűncselekmény akkor minősül súlyosabban, ha a bűncselekmény a szolgálatra, a fegyelemre vagy a közbiztonságra jelentős hátránnyal jár. Eltérően tehát a köteleességszegés szolgálatban bűncselekménytől itt nem a jelentős hátrány veszélye, hanem a jelentős hátrány bekövetkezése a minősítő körülmény, melynek megállapítására nem volt lehetőség, figyelemmel arra, hogy a II. rendű vádlott felelősségre vonása nem lehetetlenült el, arra megkésve, de sor került.

[78] Az elsőfokú bíróság ítélete [131] és [132] bekezdésében sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket. A tényállásban, és a jogi minősítésben bekövetkezett változtatásokra figyelemmel azonban a másodfokú bíróság szükségesnek látta személyenkénti felsorolását. Így az I. rendű vádlott tekintetében enyhítő körülményként vette figyelembe az időmúlást, a II/3. cselekmény tekintetében a részbeni beismerést, a kiemelkedő szinten teljesített rendőri szolgálatát, valamint azt, hogy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik. Súlyosító körülményként kellett figyelembe venni a többszörös halmazatot, valamint az I. tényállási pont tekintetében azt, hogy csoportparancsnokként, előjáróként

követte el a bűncselekményt. A II. rendű vádlott tekintetében a másodfokú katonai tanács enyhítő körülményként vette figyelembe az időmúlást, a kiskorú gyermek eltartását, azt, hogy szolgálati viszonya már megszűnt, és a jövőben már nem is lesz lehetősége hivatali bűncselekmény elkövetésére, a vagyon elleni bűncselekmény tekintetében a kár megtérültét, továbbá a beismerést. Súlyosító körülményként kellett figyelembe venni, hogy a vagyon elleni bűncselekmény elkövetése során kifejtett magatartásával más személyeket is bűnbe sodort. A III. rendű vádlott esetében enyhítő körülményként volt értékelhető a bekövetkezett időmúlás a szolgálati viszony megszűnése, a részbeni beismerés és a vagyon elleni bűncselekménynél a kár megtérülte, míg súlyosító körülmény a vagyon elleni bűncselekmény elkövetése során további személynek a bűnbe sodrása. Az ítéltábla a IV. rendű vádlott esetében enyhítő körülményként értékelte az időmúlást, a kiskorú gyermek eltartását, és a kiemelkedő szinten teljesített rendőri szolgálatot, míg súlyosító körülményt nem észlelt. Az V. rendű vádlott esetében enyhítő körülményként volt értékelhető az időmúlás, míg súlyosító körülményt nem állapított meg a bíróság. A VI. rendű vádlott esetében enyhítő körülményként értékelte a másodfokú bíróság a bekövetkezett időmúlást, és a szolgálati viszony megszűnését, míg súlyosító körülményt nem állapított meg. A VII. rendű vádlottnál enyhítő körülményként értékelte az ítéltábla az időmúlást, azt, hogy szolgálati viszonya megszűnt és két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik. Súlyosító körülményt nem észlelt. A VIII. rendű vádlott esetében enyhítő körülmény az időmúlás, a szolgálati viszony megszűnése, az, hogy a vádlott az előkészítő ülésen a váddal egyező beismerő nyilatkozatot tett, valamint a kiskorú gyermek eltartása, míg súlyosító körülményt nem talált a másodfokú bíróság.

[79] Az enyhítő körülmények nagyobb számára és súlyára, a másodfokú bíróság álláspontja szerint enyhébben minősülő hivatali bűncselekmények az elkövetés módja miatt ténylegesen kisebb tárgyi súlyára figyelemmel a másodfokú bíróság az I. rendű vádlottal szemben - halmazati büntetésül - kiszabott pénzbüntetést 400 napi tétel napi tételenként 2.000 forint pénzbüntetésre enyhítette, a Btk. 82. § (2) bekezdés d) pontja és (3) bekezdése alkalmazásával, míg a vele szemben kiszabott 2 évi rendfokozatban visszavetést egy évre enyhítette. A vádlott súlyosabb bűncselekményének büntetési tétele az enyhébb minősítés folytán 1-5 év. A másodfokú bíróság is arra a következtetésre jutott, hogy az I. rendű vádlottal szemben szükségtelen szabadságvesztés kiszabása, az enyhítő rendelkezés alkalmazásával kiszabott pénzbüntetés is megfelelően szolgálja a büntetési célokat. Az elsőfokú katonai tanács helyesen állapította meg a pénzbüntetés napi tételeinek a számát a cselekmények tényleges tárgyi súlyához igazítva, míg az egynapi tétel összege valamennyi vádlott esetében eltúlzottan került meghatározásra, 3.000 forintban. A rendőri pályát elhagyni kényszerülő, vagy a rendőri pályán megmaradt, de a hosszú időmúlás miatt éveken át anyagi hátrányt szenvedő vádlottakkal szemben a 2.000 forintos napi tétel összeg tükrözi megfelelően a személyi, vagyoni és jövedelmi viszonyokat. Figyelemmel arra, hogy az I. rendű vádlott fegyelmi fenytésként kiszabott 1 év rendfokozatban visszavetést már letöltött, ezért indokolt volt az elsőfokú bíróság által kiszabott katonai mellékbüntetés enyhítése.

[80] A II. rendű vádlott esetében szintén az igen jelentős súlyú enyhítő körülményekre, így különösen az eljárás kezdetétől való beismerésre, a vagyon elleni bűncselekménynél a kár megtérültére, a szolgálati viszony megszűnésére, kiskorú gyermek eltartására és időmúlásra figyelemmel a másodfokú bíróság lehetőséget látott az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés enyhítésére, és annak a Btk. 82. § (2) bekezdés d) pontja és (3)

bekezdés alapján történő büntetés kiszabására, melyre figyelemmel ezen vádlott büntetését 400 napi tétel, napi tételenként 2.000 forint pénzbüntetésre enyhítette a Btk. 50. §-a alapján. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a napi tételek száma arányos a cselekmények tárgyi súlyával, míg a napi tétel összege megfelelően tükrözi a vádlott személyi, vagyoni és jövedelmi viszonyait. A másodfokú bíróság értelemszerűen mellőzte a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezést. Bár a II. rendű vádlott szolgálati viszonya közös megegyezéssel szűnt meg, azonban a személyügyi parancs szerint rendfokozat használatára nem jogosult, ezért nem merült fel vele szemben katonai büntetés kiszabásának lehetősége.

[81] A III. rendű vádlott cselekményei tekintetében a másodfokú eljárásban jelentősen enyhébb jogi minősítés került megállapításra. A vagyon elleni bűncselekménye 2 évi, míg a katonai bűncselekménye 3 évi szabadságvesztéssel büntetendő. Erre, valamint a nagyobb számú és jelentősebb súlyú enyhítő körülményre figyelemmel a másodfokú bíróság a vele szemben kiszabott szabadságvesztést és pénzbüntetést egységesen 300 napi tétel, napi tételenként 2.000 forint pénzbüntetésre enyhítette a Btk. 33. § (4) bekezdésében írt enyhítő rendelkezés, valamint a Btk. 51. § (1)-(3) bekezdései alapján. A kiszabott pénzbüntetés arányos a vádlott cselekményeinek tárgyi súlyával, míg a napi tétel összege tükrözi a személyi, vagyoni és jövedelmi viszonyait. A másodfokú bíróság mellőzte a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására vonatkozó ítéleti rendelkezést.

[82] A IV. és V. rendű vádlottakkal szemben is jelentősen alacsonyabb büntetési tételű bűncselekmény került meghatározásra a jogi minősítés megváltoztatásakor. A három évi szabadságvesztéssel fenyegetett katonai büntetett lehetővé tette - a nagyobb számú enyhítő körülményre és súlyosító körülmény hiányára figyelemmel -, hogy a másodfokú bíróság a Btk. 33. § (4) bekezdésének alkalmazásával 200 napi tétel, napi tételenként 2.000 forint pénzbüntetést szabjon ki, melynél a napi tételek száma tükrözi a cselekmény tárgyi súlyát, míg a napi tétel összege igazodik a vádlottak személyi, vagyoni és jövedelmi viszonyaihoz. Az enyhébb minősítésre, és a jelentős időmúlásra figyelemmel a másodfokú bíróság mellőzte a IV. és V. rendű vádlottal szemben a rendfokozatban visszavetés katonai mellékbüntetésre vonatkozó ítéleti rendelkezéseket.

[83] A jogi minősítés megváltoztatását követően a VI. rendű vádlottal szemben egy 2 és egy 3 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekmény miatt kellett halmazati büntetést kiszabni. Figyelemmel arra, hogy a vádlott szolgálati viszonyának megszűnése miatt, a súlyosabb büntetési tételű katonai bűncselekmény már kisebb súllyal jöhet szóba, ezért a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a VI. rendű vádlottal szemben kiszabott büntetést a Btk. 33. § (4) bekezdésében írt rendelkezés alkalmazásával egységesen 300 napi tétel napi tételenként 2.000 forint pénzbüntetésre enyhítette a Btk. 50. § (1)-(3) bekezdései alapján.

[84] A VII. rendű vádlott terhére egyetlen 2 évi szabadságvesztéssel fenyegetett bűnsegédként elkövetett vagyon elleni bűncselekmény volt megállapítható. A vádlott szolgálati viszonya már megszűnt, és két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, míg a VIII. rendű vádlott három évi szabadságvesztéssel büntetni rendelt katonai bűncselekményt

követett el és szolgálati viszonya időközben megszűnt, bűnösségét az előkészítő ülésen beismerte és kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik. Ezen személyek esetében a másodfokú bíróság a bekövetkezett időmúlásra is figyelemmel lehetőséget látott arra, hogy büntetés kiszabása helyett, nevelő jellegű intézkedést alkalmazzon, ezért a Btk. 65. § (1) és (3) bekezdései alapján őket 1-1 évre próbára bocsátotta.

[85] A másodfokú bíróság a II. és VI. rendű vádlottak tekintetében rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott pénzbüntetésbe történő beszámítására a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján. Az I., II., III., IV., V. és VI. rendű vádlottak tekintetében az ítéltábla rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére, annak szabadságvesztésre történő átváltoztatására a Btk. 51. § (1) és (2) bekezdései alapján. Ugyanezen vádlottak tekintetében a másodfokú katonai tanács a pénzbüntetés megfizetésére egységesen 4 havi részletfizetést engedélyezett a Btk. 50. § (4) bekezdése alapján, mivel vagyoni és jövedelmi viszonyaik azt indokolták.

[86] A bűnügyi költség körében az elsőfokú katonai tanács helyesen kötelezte az I. rendű vádlottat 50.400 forint, a III. rendű vádlottat 21.600 forint, a IV. rendű vádlottat 265.248 forint és a VI. rendű vádlottat 50.400 forint bűnügyi költség önálló megfizetésére. Tévedett azonban amikor azt állapította meg, hogy 36.648 forintot az állam visel, figyelemmel arra, hogy az az összeg helyesen 47.080 forint. Tévedett akkor is az elsőfokú bíróság, amikor valamennyi vádlottat egyetemlegesen kötelezte 407.073 forint bűnügyi költség megfizetésére, figyelmen kívül hagyva azt, hogy mely összegek, mely vádlottak közös bűncselekmény elkövetése kapcsán merültek fel. Így a teljes egyetemlegességet megbontva a másodfokú bíróság úgy rendelkezett, hogy a II. és VI. rendű vádlottak egyetemlegesen fizessenek meg 33.400 forintot, míg a III. és VII. rendű vádlottak is ugyanígy egyetemlegesen fizessenek 33.400 forint bűnügyi költséget. Az I., II., III., IV., V., VI. és VIII. rendű vádlottakat egyetemlegesen 263.450 forint bűnügyi költségre kellett kötelezni. Valamennyi vádlott tekintetében csak egy 2.800 forintos tétel szerepelt, amelynek egyetemleges megfizetéséről kellett volna gondoskodni, azonban a számítás szempontjából egyszerűbb volt az összeget elnyolcadolni, és ebből következően a VII. rendű vádlottat önállóan 33.350 forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezni, míg a többi vádlottra jutó részt - a VII. rendű vádlott kivételével - valamennyi vádlottra kiterjedő egyetemleges kötelezésen belül szerepeltetni.

[87] A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság helyes indokai alapján vádlott1 rendőr törzssászlós I. rendű, vádlott2 volt címzetes rendőr főtörzsőrmester II. rendű, vádlott3 volt rendőr zászlós III. rendű, vádlott4 rendőr törzssászlós IV. rendű, vádlott5 rendőr főtörzsőrmester V. rendű, vádlott6 volt rendőr őrmester VI. rendű, vádlott7 volt rendőr törzssászlós VII. rendű és vádlott8 volt rendőr főtörzsőrmester VIII. rendű vádlottak tekintetében helybenhagyta, azzal, hogy feltüntette az I. és VI. rendű vádlottak tartózkodási helyét, továbbá, hogy az eljárás során lefoglalt tárgyakat a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál milyen bűnjelszám alatt kezelik.

[88] A másodfokú bíróság úgy rendelkezett, hogy a másodfokú eljárás során a létrák megőrzésének költségeként felmerült 28.892 forint bűnügyi költséget a Be. 613. § (2) bekezdés a) pontja alapján az állam viseli.

Budapest, 2025. szeptember 17.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.
előadó bíró

Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.
bíró

A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsának Kb.I.84/2023/62. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.29/2025/19. számú ítélete folytán vádlott¹ rendőr törzssászlós I. rendű, vádlott² volt címzetes rendőr főtörzsőrmester II. rendű, vádlott³ volt rendőr zászlós III. rendű, vádlott⁴ rendőr törzssászlós IV. rendű, vádlott⁵ rendőr főtörzsőrmester V. rendű, vádlott⁶ volt rendőr őrmester VI. rendű, vádlott⁷ volt rendőr törzssászlós VII. rendű és vádlott⁸ volt rendőr főtörzsőrmester VIII. rendű vádlottak tekintetében 2025. szeptember 17. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2025. szeptember 17.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke